

Lord Ruster

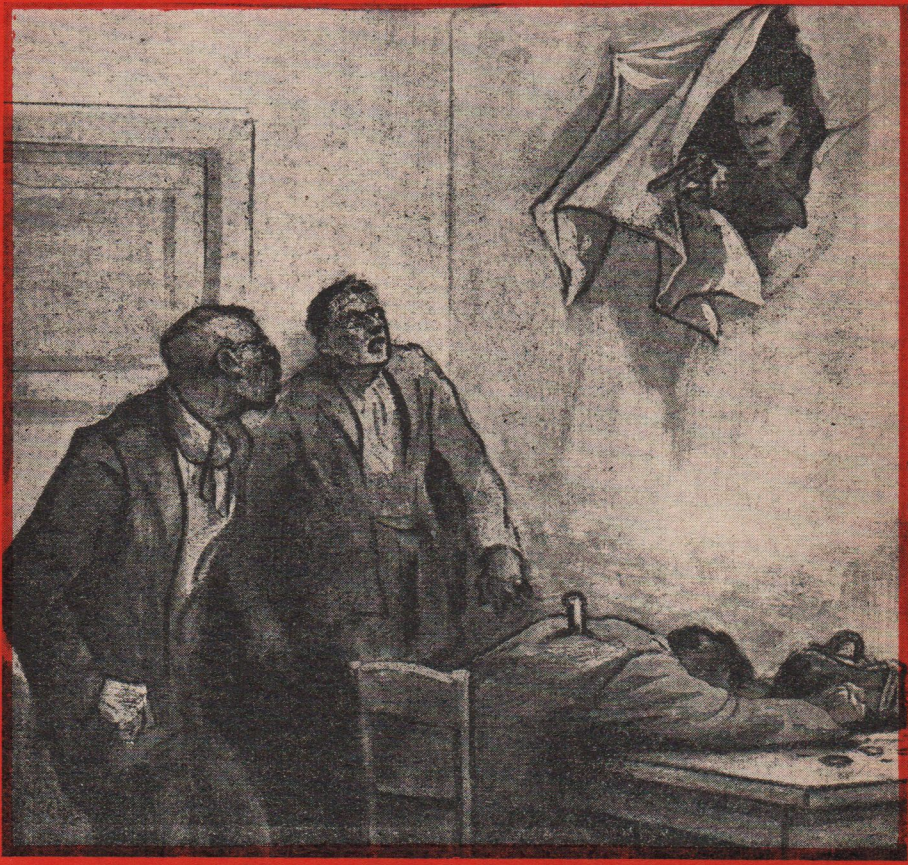
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MISDADIGE NEEF

N° 2733

WEKELIJKSE AFLEVERING

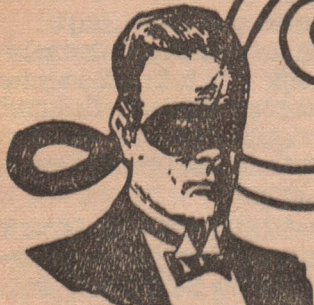
45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Misdadige Neef

HOOFDSTUK I.

DE BEROVING

Het was erg druk in een van de kleine zaaltjes van een feestgebouw in een van de volkswijken van Londen, waar die avond een fancy-fair werd gehouden ten bate van de slachtoffers van de enorme aardbevingen in Perzië.

Meestal werden dergelijke manifestaties druk bezocht door een publiek, dat gelukkig nog niet vergeten had, hoe groot de ellende was in de geheel of gedeeltelijk verwoeste dorpen met de honderden wezen, waar de regering volledig achter de hulpprogramma's stond maar met lede ogen moest toezien, dat hulp

van buiten het land absoluut onontbeerlijk was.

Ook nu had de vereniging « Self-help » wat wij zouden kunnen vertalen met « Onderlinge Steun » niet te klagen over het bezoek.

Het waren weliswaar voor het merendeel buurtgenoten, dat wil zeggen goed betaalde arbeiders, kleine ambtenaren, winkeliertjes, die haar fancy-fair bezochten, maar zij offerden allen wat zij konden en de penningmeester van de vereniging, de thans vijftigjarige Andrew Moore, die zelf in zijn burens enorm veel ellende had gezien en beleefd en

zelf een arm verloren had, kon tegen elf uur een tevreden gezicht zetten, toen hij zijn kas opmaakte aan een klein, eenvoudig cafétafeltje, dat dicht bij de ingang stond.

De theeschenkertjes, de meisjes die met bloemen hadden gevent, of met loten in de tombola waren rondgegaan, hadden de inhoud van hun geldzakjes overgestort in de grote houten bak, die midden op de tafel stond en Moore hield zich nu bezig met het optellen van de ontvangsten.

Het was een heel karweltje, want er waren wel twintigmaal zoveel shillingen als biljetten van een pond, maar na verloop van ongeveer een uur toen de meeste bezoekers al waren vertrokken, had hij het in zijn hoekje toch zóver gebracht, dat hij met een zucht van verlichting bij zich zelf kon mompelen :

— Dat is prima verlopen ! 762 pond en 13 shilling. Ik geloof, dat wij dik tevreden mogen zijn.

Hij had dit laatste bijna hardop gezegd en nu kwam er een jongeman dichterbij, met een glad geschorren gezicht, lachende bruine ogen en weelderig zwart haar, die zich naar hem overboog en zei :

— Dat komt, beste Moore, omdat Lucy ditmaal heeft meegedaan.

— Denk je dat werkelijk, Fielding ?

— Ik zeg nooit dingen, die ik niet meen, Moore, daarvoor moest je me nu wel kennen. Je dochter heeft een prachtige stem en wat belangrijker is : zij zingt met gevoel en dat kan men van menige concertzangeres, die dik geld verdienen, niet zeggen.

— Het is waar, zij heeft verscheidene toegiftjes moeten zingen, riep Moore uit. Maar laat mij nu even met rust, Fielding, ik moet voor mijn kas zorgen.

— Wil ik je helpen, Moore ? Gaat het niet wat lastig ? vroeg Fielding,

terwijl hij behulpzaam dichterbij kwam.

— En waar laat je het dan, als ik vragen mag ?

— Natuurlijk neem ik het geld mee naar huis.

— Is dat niet wat gevaarlijk ?

— Waarom zou het in 's hemelsnaam gevaarlijk zijn ? Ik woon nog geen kwartier hier vandaan, ik houd het geld stevig in een zak en wie zou kunnen weten, dat ik met zoveel geld bij mij loop ?

— Dat weet iedereen, die er van op de hoogte is, dat jij penningmeester bent van « Selfhelp », antwoordde Fielding.

— Nonsens ! Die kunnen toch niet weten, dat ik van plan ben het geld mee naar huis te nemen.

— Laat ik met je meelopen.

— Wou je kindermisje over mij spelen ? vroeg de oudgediende verontwaardigd. Ik denk er niet aan, maar ik ben je toch erkentelijk voor je aanbod, Fielding. Hoor eens hier, jongeman, zou jij, eerlijk gezegd, niet veel liever mijn dochter Lucy naar huis brengen ?

— De zaak is eigenlijk. Dat was ik van plan, stotterde Fielding, terwijl hij tot aan de wortels van zijn haar kleurde.

— Ja, ja, houd maar op, viel Moore hem lachend in de rede. Ik ken dat ; ik was in mijn jeugd precies zo en ik neem het je helemaal niet kwalijk.

— Maar wij kunnen toch het nuttige met het aangename verenigen ? drong de jongeman aan.

— Geen kwestie van. Daar komt Lucy al aan. Breng haar maar gauw naar huis. Ik heb nog wel een half uur voor de boeg, want daar komt waarachtig nog een van die meisjes aanzetten met een zak vol geld, dat ik ook nog zal moeten tellen.

— Kun je dat thuis niet doen, vaders ? mengde Lucy Moore zich

nu in het gesprek, een allerliefst kind met een overvloed van goud-blond haar, parelwitte tanden en mooie blauwe ogen.

— Nee, kind, dat gaat niet. Ik heb aan de voorzitter moeten beloven, dat ik hem nog vanavond het bedrag zou noemen, voor de kranten, weet je. Die kunnen dan nog een berichtje in de ochtendedities plaatsen. Gaan jullie nu maar gauw; ik geef jullie een half uur om een weg van een kwartier te lopen, maar dan ook geen minuut langer.

— Kom dan maar gauw thuis, vader, ik ben niet graag alleen, dat weet u wel, zei het jonge meisje. Heb ik goed gezongen?

— Als een engel, kind, dat beweert Jack tenminste, of althans iets dergelijks.

— En ik heb gelijk! riep Fielding uit, terwijl zijn ogen schitterden.

— Maak jullie nu toch, dat je wegkomt. Je staat me in het licht, Jack. Morgen zie ik je wel, nietwaar?

— Natuurlijk. Ik woon toch in hetzelfde huis als jullie en ik weet heel goed, dat ik de laatste tijd wel een beetje lastig ben geweest met mijn bezoeken. Ik houd u maar van uw werk.

— Het is gek, zei Moore meesmuilend, maar Lucy schijnt er heel anders over te denken. Zij vindt je helemaal niet lastig en je houdt haar ook nooit van haar werk. Maar hoe ze het klaar krijgt, mag Joost weten. En verdwijn nu, anders ben ik om half twee nog niet thuis!

Lachend stak Fielding Moore de hand toe, stak toen zijn arm door die van het jonge meisje en liep haastig met haar weg.

Het volgende ogenblik was Moore weer verdiept in het tellen van het zakje met geld, dat een van de verkoopstertjes hem nog op het laatste

ogenblik had gebracht.

De zaal was al bijna helemaal leeggelopen en nog altijd zat Moore te tellen.

Nu kwam er een flink gebouwd man aanlopen met een vragende uitdrukking op zijn gezicht.

Dat was Clifton, de president van de Vereniging, en die met Moore in dezelfde compagnie had gediend, als sergeant-majoor. Hij bleef met een vergenoegd gezicht voor Moore staan en begon:

— Ben je tevreden, Moore?

— We hebben niet te klagen, Clifton, driehonderd, driehonderdeneen, drie honderd twee, maat laat me nog even met rust, drie honderd drie anders raak ik in de war, drie honderd vier, drie honderd vijf!

Clifton ging lachend een paar stappen achteruit, ging op een stoel zitten en bleef toezien, totdat Moore helemaal klaar was met het tellen van de kas.

Toen vroeg hij nieuwsgierig:

— Hoeveel?

— 762 pond en 13 shillings, plus achttien pond en zeven shillings, maakt precies 781 pond. Ben je tevreden?

— Ik zou ondankbaar zijn, als ik het niet was, Moore, antwoordde Clifton. Maar je dochter heeft dan ook prachtig gezongen; ze heeft heel wat opgehaald. Ik heb mensen horen zeggen, deftige lui, die het weten konden, dat ze lessen moest nemen, want dat haar stem en haar talent voor de opera geschikt was.

— Laat ze maar liever bij haar vader blijven, antwoordde Moore op zachte toon. Sinds mijn vrouw zeven jaren geleden gestorven is, heb ik niemand anders dan haar, vergeet dat niet. En een opera-zangeres, och, die raakt al gauw in de maastroom van het kunstenaarsleven en daardoor vergeet ze haar vader.

— Dat mag met een ander het

geval zijn, met jouw dochter Lucy zeker niet, Moore. Je weet toch heel goed, dat het kind stapel op je is. Je neemt het geld mee, zoals is afgesproken?

— Ja, vannacht zal ik het in mijn eigen geldkistje bewaren en morgenochtend stort ik het dadelijk op de bankrekening. Je weet wel, dat ik er niet van houd, al was het maar een penny van de kas in huis te hebben. Er kan brand komen of iets dergelijks en dan waren we ons goede centjes kwijt.

— Jij bent een puike penningmeester. Nooit een penny te kort en zo zuinig op ons geld, alsof het van je zelf was. De vereniging heeft een goede aan je, Moore!

— Ik doe mijn best, dat is alles, zei de penningmeester.

Hij had onder het spreken al het geld in de sterke linnen zak gedaan, die met een beugel werd gesloten en stond nu op, terwijl hij zijn hoed nam van de haak aan de deurpost.

— Wil ik met je meelopen, Moore? vroeg Clifton, met een blik op de vrij zware geldzak.

— Ben je wel wijs, man? Je woont toch juist een andere kant op. Bij Jove, het lijkt waarachtig wel of jullie het er vanavond op hebben aangelegd, mij als een klein kind te behandelen. Wij zijn hier gelukkig in een heel fatsoenlijke buurt en dan, ik heb mijn revolver op zak.

— Dan is het wat anders. Wees in ieder geval maar voorzichtig en neem desnoods maar een taxi. Doe het maar op kosten van de vereniging; het kan er gelukkig wel af.

— Nee, Clifton, het kan er niet af, antwoordde Moore ernstig. Wij kunnen iedere shilling gebruiken, daar blijf ik bij.

— Je bent een beste penningmeester, zei Clifton, na even te hebben gezwegen en hij drukte de hand van Moore met kracht.

Clifton en Moore waren ongeveer de laatsten, die het zaaltje verlieten, waar de bedienden de lichten al uitdeden, terwijl nog een paar man aan de gang waren, de verschillende tentjes stalletjes haastig af te breken, daar de zaal de volgende dag weer beschikbaar moest zijn voor een ander doel.

Zij daalden de brede trap af, kwamen in de hall, liepen de portier voorbij, die even aan zijn pet tikte, wisselden nog enige woorden en gingen toen ieder hun weegs.

Het was toen net twaalf uur in de nacht. Het was vrij donker, want het was nieuwe maan en bovendien was de hemel betrokken.

Het feestgebouw lag in Bishops-gate en Moore woonde in Fashion Street. Hij hoefde dus maar vijftien of twintig minuten te lopen. Hij sloeg Houndsditch in en bereikte, na ongeveer tien minuten te hebben gelopen, Middlesex Street.

Op het ogenblik dat hij Wentworth Street wilde inslaan, hield hij een ogenblik stil, want hij meende voetstappen achter zich te horen.

Hij keek om, maar daar hij in de bijna volkomen verlaten straat niemand zag, verbeelde hij zich, dat hij zich vergist moest hebben en liep verder.

Hij was net de straat overgestoken, toen hij de voetstappen opnieuw hoorde en nu zó duidelijk, dat hij zich onmogelijk kon vergissen.

Weer stond hij stil en nu tastte hij met de linkerhand, onder de rechter hield hij de geldzak geklemd, naar zijn jaszak, waar hij de revolver in had gestoken. Hij draaide zich tegelijkertijd om en bijna op hetzelfde ogenblik stortte een man zich op hem, gewapend met een soort knuppel.

Moore wilde zijn revolver trekken, maar het wapen raakte met de trekker vast in de enigszins loszittende

voering van zijn zak en toen hij het met een driftige ruk bevrijd had, was het te laat. De knuppel suisde door de lucht en trof hem met kracht boven op het hoofd. Moore liet zijn revolver vallen, slaakte een gesmoorde kreet en greep wankelend naar steun.

Hij probeerde zich nog te verweeren, maar zijn krachten begaven hem. Hij wilde schreeuwen, maar hij kon geen geluid uitbrengen. Rode nevels golfdan voor zijn ogen op en neer. Hij merkte nog vaag, dat de zak uit zijn hand gerukt werd en toen stortte hij bewusteloos ter aarde.

Toen hij weer bijkwam, lag hij in een heldere zaal, waarvan de ramen met sneeuw witte gordijnen waren afgesloten en waar een verpleegster zachtjes heen en weer liep tussen de rijen bedden.

Naast hem stonden twee heren, waarvan er een een witte doktersjas droeg.

Moore vestigde zijn blik even op het gebaarde gezicht van de dokter en mompelde duidelijk verstaanbaar :

— Het was Fielding.

Daarop sloot hij de ogen weer.

Hij zakte opnieuw in bewusteloosheid terug.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES BEMOEIT ZICH MET DE ZAAK

In de ochtendbladen stond nog maar een heel kort bericht over de beroving van de penningmeester van « Selfhelp », maar de middagedities brachten al uitvoerige bijzonderheden.

Een van die bladen kwam in handen van John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

De stoutmoedige avonturier zat op dat tijdstip op zijn gemak in de kleine eetkamer van zijn huis in de Cromwell Street en als een van zijn meest verwoede tegenstanders, de hoofdcommissaris van politie, Phileas Baxter, hem zo had zien zitten, dan zou hij zich liever zijn tong hebben ingeslikt, dan te willen geloven, dat deze man, die hij al jaren kende als Lord William Aberdeen, als Vice-President van zijn eigen club, iden-

tiek was met Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Grote Onbekende, zoals Baxter hem steeds ironisch noemde, ofschoon hij zelf heel goed wist, dat Raffles voor hem inderdaad een onbekende was en het waarschijnlijk ook altijd zou blijven.

Raffles was op dat ogenblik niet alleen. Tegenover hem zat een jongeman met een zacht blozend gezicht, grote blauwe ogen en dik, donkerblond haar. Hij was elegant en toch echt niet verwijfd gekleed en het was duidelijk te zien, dat hij er behoefte aan had, zijn uiterlijk zo goed mogelijk te verzorgen.

Deze jongeman was Charles Brand, de trouwe vriend en metgezel van John Raffles en die in dit luxe huis aan de Cromwell Street de rol speel-

de van sekretaris van Lord William Aberdeen, de welbekende, maar algemeen als 'n zonderling beschouwde weldoener.

Het was een nummer van de «Daily Telegraph», dat Raffles op dit ogenblik doorlas.

Brand echter hield zich bezig met het verorberen van een koud kippenboutje, want de beide heren zaten net aan de lunch.

— Mijn hemel, Edward, wat je daar leest moet wel heel belangrijk zijn, dat je er zelfs dit uitmuntende produkt van de kookkunst van je Italiaanse kok voor vergeet, riep Brand uit, nadat er ongeveer vijf minuten in stilzwijgen waren voorbijgegaan.

— Een ordinaire beroving, antwoordde Raffles brommend en nog altijd met zijn hoofd achter de krant verborgen.

— Particulier? Kasloper? Vreemdeling?

— De penningmeester van een liefdadige vereniging.

— Dan heb je zeker gelijk als je de uitdrukking «ordinair» gebruikt, riep Brand verontwaardigd uit. Lees het eens voor.

Raffles keek langs zijn krant naar het bord van Brand en zei lakoniek:

— Pardon. Laten wij de werkzaamheden iets meer rationeel verdelen. Jij hebt je kip al naar binnen gewerkt; ik moet nog een klein onderhoud met de mijne hebben. Je zult dus wel zo goed zijn, mij dit stukje nog eens hardop voor te lezen, terwijl ik eet; er zijn een paar punten in, die mijn belangstelling hebben gaande gemaakt en niets is zo goed om een juist inzicht in een zaak te krijgen als het hardop door een ander te laten voorlezen.

Brand wierp een schuinse blik naar de schaal met fruit, waarmee hij juist kontakten had willen aanknopen, maar zocht toch even in de

krant en begon toen met zijn heldere stem:

— In de afgelopen nacht heeft er een beroving plaats gehad, die wegens de omstandigheden, waaronder zij gebeurde, als een laffe streek moet worden beschouwd.

Het slachtoffer is een vijftigjarig oorlogsinvalid, zekere Andrew Moore.

Hij diende gedurende vier jaren bij de Engelse troepen in Noord-Afrika, Italië en Frankrijk, werd in de rang van sergeant in Normandië gewond en zijn rechterarm werd tot aan de elleboog geamputeerd.

Hij bleek een energiek man te zijn, leerde op die leeftijd nog met de linkerhand schrijven en tekenen en dat zo goed, dat men graag van zijn diensten gebruik maakt voor het caligraferen van oorkonden, getuigschriften, erediploma's en dergelijke schriftstukken.

Door de ellende, die hij zelf had meegemaakt, waren zijn ogen opengegaan voor nog grotere ellende, die overal ter wereld werd geleden.

Hij was een van de oprichters van de Vereniging «Selfhelp» en bekleedde sedert de oprichting de functie van penningmeester.

Gisteravond nu werd er in een bekend feestgebouw aan Bishops-gate een fancy-fair gehouden ten bate van de slachtoffers van de Perzische aardbevingen.

Volgens verscheidene getuigen werd er die avond bijna 800 pond sterling gebeurd, een tamelijk hoog bedrag, dat Moore in een sterke grijze zak naar zijn woning wilde meenemen, die in Fashion Street gelegen is, om het de volgende dag op de bank te storten, waar de vereniging «Selfhelp» haar klein kapitaaltje heeft belegd.

De voorzitter van de vereniging, Christian Clifton, een oude bekende van Moore, verliet met hem tegelijkertijd het feestgebouw, toen alle bezoekers al vertrokken waren.

Vóór het gebouw gingen zij al uit elkaar en Moore ging alleen naar huis.

Hij was net Wentworth Street ingegaan, toen de overval plaats had.

De aanvaller, laten wij maar direkt zeggen, dat zijn naam bekend is en dat hij al achter slot en grendel zit, was gewapend met een loden ploertendoder, bekleed met gevlochten riet en het vreselijke wapen zou de ongelukkige Moore misschien de hersens verbrijzeld hebben, wanneer de kracht van de slag niet aanmerkelijk was gebroken door zijn buitengewoon dicht haar en de dikke vilthoed, die hij droeg.

De overval gebeurde tamelijk dicht bij een straatlantaarn en Moore heeft zijn aanvaller dan ook herkend.

Het is een zekere Jack Fielding, een nog jongeman, die in hetzelfde huis woont als zijn slachtoffer.

Zijn beroep is lithograaf en hij is werkzaam bij een van de grootste clichémakers hier ter stede, Tatlow and Cy.

Natuurlijk werd hij onmiddellijk aangehouden, omstreeks vijf uur in de ochtend.

Men vond echter absoluut niets in zijn woning en hij wendde een grote verrassing voor bij het horen van de beschuldiging, die men tegen hem inbracht.

Hij verzekerde zelfs aanvanke-lijk op ongelovige toon, dat men hem voor de gek hield, daar de oude Moore iets dergelijks onmogelijk kon hebben gezegd.

Voor de rechtercommissaris

hield hij vol, dat hij absoluut onschuldig was en dat hij zich liever van kant zou hebben gemaakt, dan Moore, die hij de grootste vriendschap en achting toedroeg, ook maar een haar op het hoofd te krenken.

Toen de rechtercommissaris hem nogmaals verzekerde, dat Moore zelf verklaard had, door hem te zijn aangevallen, schudde de jongeman alleen maar het hoofd en verzekerde, dat dit hem volkomen onbegrijpelijk voorkwam.

Het spreekt vanzelf, dat de rechtercommissaris zich door deze zwakke verdediging niet liet weerhouden, de dader in verzekerde bewaring te houden.

Fielding zal met zijn slachtoffer geconfronteerd worden, zodra zijn toestand dat toelaat.

De politie zoekt op dit ogenblik ijverig naar het geld en naar het wapen, waarmee de slag is toegebracht.

.....

Brand liet de krant langzaam zakken en zei:

— Wat interesseert je nu eigenlijk speciaal, Edward?

— Wel, alleen in het feit, dat de jongeman ontkent.

— Wat is dat nu? Wat wou je dan dat hij deed, bekennen misschien? riep Brand verbaasd uit. Welke beklaagde doet dat ooit?

— Dat doet iedere beklaagde, Charles, die inziet, dat ontkennen absoluut geen zin heeft. Als hij blijft ontkennen, tegen alle waarschijnlijkheid in, dan zou dat wel eens kunnen zijn, omdat hij werkelijk onschuldig is.

— Neem het mij niet kwalijk, maar dat is een redenering, waarop iedere rechter heel wat aan te merken zou hebben, zei Brand. Moore heeft de jongeman toch herkend, Wat is daar tegen in te brengen?

— Och, ik zou er heel wat tegen kunnen inbrengen, antwoordde Raffles bedaard. Onder meer het volgende: Het was nacht toen de overval plaats had en al stond er een straatlantaarn in de nabijheid, het is niet zo bijzonder gemakkelijk iemand bij avond te herkennen, vooral als het in een onderdeel van een sekonde moet gebeuren. Ten tweede is het beslist niet onmogelijk, dat de aanvaller op Fielding geleken heeft, of dat hij bijvoorbeeld een jas van dezelfde kleur droeg.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, antwoordde Brand hoofdschuddend, maar dit lijkt mij allemaal een beetje gewrongen. Waarom wil je bij voorbaat die Fielding, die je helemaal niet kent, van alle schuld vrij pleiten en hem als een vervolgte onschuld voorstellen.

— Dat alles heeft slechts één reden, Charles en die is voor mij afdoende. Ik ken namelijk toevallig Jack Fielding vrij goed en ik geloof zijn karakter te kennen ook. Welnu, het lijkt mij hoogstonswaarschijnlijk, dat een nog jonge knaap van zijn karakter iets zó laaghartigs doet. En notabene zou zijn slachtoffer de vader zijn van het meisje waarmee hij wil trouwen.

— Staat de zaak zó? riep Brand uit. Maar daar zegt de krant niets van.

— En omdat de krant het niet zegt, kan het onmogelijk waar zijn, vindt je, zei Raffles ironisch. Het tegendeel klinkt waarschijnlijker.

— Maar als dat zo is, dan moet ik zelf toegeven, dat de dingen er anders uit gaan zien, antwoordde Brand. Wat zijn het dan eigenlijk voor mensen?

— Wel, Fielding, is zoals de « Daily Telegraph » zegt, lithograaf op een clichéfabriek, en een heel goede ook, die een flink weekloon verdient. De krant kan je ook iets gezegd heb-

ben omtrent de maatschappelijke staat van Moore. De man heeft in de oorlog meegevochten en hij verdient nu zijn brood met calligrafie en pentekenen en dat is kranig voor een man, die maar een arm tot zijn beschikking heeft.

— En de dochter?

— Zij heeft een lief gezichtje en is dol op haar vader; veel meer kan ik niet van haar zeggen. Ik ken de Moore's trouwens maar oppervlakkig, of eigenlijk gezegd helemaal niet.

— Waarmee verdient zij haar brood?

— Zij doet niets anders dan het kleine huishouden. Haar vader verdient genoeg geld en hij heeft nooit gewild, dat zijn dochter op een fabriek of kantoor ging.

— Hoe ben je met Fielding in kennis gekomen?

— Ik had wat op zijn fabriek te maken en men haalde hem er bij, om mij het een en ander uit te leggen. Ik merkte toen al dadelijk zijn schrandereheid, zijn artistieke gaven en het gemak waarmee hij zich uitdrukte. Naderhand heb ik hem nog een paar keer gesproken. Het bleek dat hijzelf de kleine bestelling moest uitvoeren, die ik gedaan had.

— Hoe had je je toen vermoord?

— Mijn normale, dat wil zeggen dezelfde gedaante, waarin ik nu tegenover je zit.

Raffles bleef een ogenblik zwijgend voor zich uitzien, maar ineens hief hij het hoofd op en riep uit:

— Ik heb veel zin om mij eens met deze zaak te bemoeien. Zelfs al was Fielding schuldig, wat ik weiger te geloven, ondanks de verklaring van het slachtoffer, waarvan ik intussen de ernst beslist niet onderschat, dan nog zou de dochter van Moore in een weinig benijdenswaardige toestand verkeren, want al verdient de man een goed weekloon,

spaarduitjes zullen er wel niet zijn, vrees ik, en bovendien is zij helemaal alleen. Ik denk dat zij wel hulp zal kunnen gebruiken. Haar vader zal nog wel minstens een paar weken in het ziekenhuis moeten blijven.

— Je wilt er dus heengaan?

— Ja, en wel direkt. Over een paar uren zal ik wel terug zijn. Maar, dat is waar, dat vergat ik bijna, stuur onmiddellijk uit naam van Lord Aberdeen een bedrag van 850 pond

sterling aan de plaatsvervangende penningmeester van « Selfhelp », want zij hebben daar nu eenmaal op dat geld gerekend en niemand kan zeggen of er nog wel ooit een penny van terecht komt. Adieu.

Met haastige passen verliet Raffles het vertrek en liet zich in de hall door de kamerbediende, de oude Gaston, zijn overjas geven.

Vijf minuten later was hij op weg naar het huis van Moore.

HOOFDSTUK III.

EEN REDDER IN DE NOOD

Raffles had een taxi genomen en het duurde dan ook niet lang of hij stond voor de deur in het huis van de Fashion Street.

De huisdeur stond wagewijd open en hij kon de tamelijk brede trap naar de eerste verdieping oplopen, zonder dat hij iemand tegenkwam.

Op het portaal van deze verdieping ontmoette hij een klein meisje van een jaar of tien.

— Kun je mij ook zeggen, kleintje, waar de woning van Miss Moore is?

— Onder de hanebalken, mijnheer, antwoordde het meisje vrijmoedig. Op de vijfde verdieping.

— Zou je denken, dat ze op dit ogenblik thuis is?

— Ik geloof van wel, mijnheer. Zij is erg bedroefd, die arme Lucy.

— Dan zal ik maar eens gauw naar haar toe gaan en proberen of ik haar niet troosten kan, zei Raffles en hij klom verder.

Hij kwam niemand meer tegen,

met uitzondering van een oude, gebogen vrouw, die met een zware, met kolen gevulde emmer, de trap wilde bestijgen.

Raffles nam haar dadelijk de zware vracht af en zei:

— Laat mij dat maar eens even voor u doen, moedertje. Dat is veel te zwaar werk voor u.

En hij droeg de emmer de trap op, wendde zich op het portaal van de vierde verdieping nog eens om en zei:

— Is het zo goed?

— Ik dank u wel, mijnheer, zei het oude vrouwtje zacht. Zij nam de emmer op en verdween er mee achter een van de deuren, die op het portaal uitkwam.

Raffles ging verder en een ogenblik later was hij waar hij moest zijn.

Maar al wist Raffles zich voortreffelijk te vermommen, al speelde hij onberispelijk al zijn rollen, er was één ding, dat hij zich niet had kun-

nen afwennen en dat was zijn zo goed als onhoorbare manier van lopen, die hem waarschijnlijk aangeboren was.

Zo kwam het dan ook, dat men hem niet had horen aankomen en dat had weer als gevolg, dat Raffles een gesprek hoorde, dat zeker niet voor zijn oren bestemd was geweest.

Een mannenstem sprak :

— Je moet mijn hulp aannemen, Lucy. Je weet drommels goed, dat ik al lang verschrikkelijk veel van je houd, en ik laat mij niet wegsturen als een schooljongen. Je bent nu helemaal alleen en je hebt de steun nod'g van een man, zoals ik.

— Ik kan het zonder jouw steun wel af, Arthur, riep een vrouwenstem en het leek Raffles dat zij beefde van schrik of van ontroering, dat viel moeilijk uit te maken. Iedereen zou mij mogen helpen; alleen jij niet. Je weet hoe ik over je denk. Ik heb je dadelijk duidelijk laten merken, dat ik niets om je geef en dat je nooit moeite voor mij zou hoeven te doen.

— Er is een ander, nietwaar? klonk het op bijtende toon.

— En al was dat zo, dan nog zou ik jou daar geen verantwoording voor hoeven af te leggen.

— Zo? Dacht je dat?

De woorden kwamen sarrend en Raffles meende het geluid te horen van een paar snelle voetstappen.

— Dat zal ik je dan toch anders wel bewijzen, ging de mannenstem verder. Ik heb gezworen, dat ik je zou bezitten en ik ben niet van plan, mij van dat plan af te laten brengen.

— Nooit! riep de vrouwenstem met kracht. Ik heb je altijd veracht en nu haat ik je. Ga weg en kom hier nooit meer terug, of...

— Wel komaan. Durft het katje mij te dreigen? klonk het weer op dezelfde sarrende toon. Weet mijn

schatje dan niet, dat ze in mijn macht is, dat wij hier alleen zijn en dat ik de sterkste ben?

Onmiddellijk daarop hoorde Raffles een gedempte kreet; het was alsof iemand wilde schreeuwen, maar daarin verhinderd werd, doordat een ander een mond dichthield, door die met een ruwe hand te bedekken.

Er klonken haastige, schuifelende voetstappen, die zich verwijderden als een korte worsteling, een deur, die geopend en weer gesloten werd...

Toen bedacht Raffles zich geen sekonde meer. Hij opende de deur van de woning, die gelukkig niet op slot was. Hij stapte binnen en zag dat hij in een eenvoudig, maar kraakzindelijk vertrek stond, met een paar mooie gravuren aan de muren, bloemen in de vensterbank, sneeuw witte gordijnen voor de ruiten en nog weer eens bloemen in vazen op het eenvoudige buffet.

Pas later merkte hij deze bijzonderheden op.

Want hij stormde met een paar passen het vertrek door, rukte een tweede deur open en liep door. Hij stond nu in de slaapkamer van Lucy Moore. Het was maar een klein kamertje, maar ook hier was het duidelijk te zien, dat een zorgzame vrouwenhand er de scepter zwaaide. Er stond een smal ledikant, een soort rustbank, blijkbaar zelf gemaakt, met creton overtrokken en die tevens gebruikt kon worden als koffer, om er kleren in op te bergen, een paar stoelen en een wit geschilderd houten tafeltje.

Lucy Moore lag, half bewusteloos van angst en ontzetting, met een uitdrukking van afgrijzen op haar gezicht, op het bed en verzette zich nog slechts instinctmatig tegen een man, die half over haar heen gebogen stond en haar nog altijd de rechterarm op de mond gedrukt

hield.

Met twee stappen was Raffles bij hem, greep hem in de schouder, rukte hem overeind en slingerde hem van zich af. Met een kreet als van een wild dier kwam de man weer op Raffles toe en zijn hand tastte in zijn broekzak.

Raffles gaf hem echter geen gelegenheid een of ander wapen te voorschijn te halen, maar raakte hem met zoveel geweld met de gebalde rechtervuist tegen de kaak, dat de man als een blok tegen de grond sloeg en roerloos bleef liggen. In een oogwenk was Raffles naast hem neergeknield en haalde een breed en scherp knipmes in een leren schede uit de zak van de ellendeling. Hij smeed het mes in een hoek en wendde zich toen tot Lucy Moore met de woorden :

— Neem het mij niet kwalijk, Miss, als ik hier zo onaangediend binnendring, maar ik hoorde op het portaal al twistende stemmen, onwillekeurig luisterde ik even en het gesprek nam een zodanige wending, dat ik niet langer dacht te mogen wachten. U bent er toch niet boos om ?

In plaats van te antwoorden, barstte het jonge meisje in een krampachtig snikken uit en begroef haar gezicht in de bevende handen. Het was de reactie, die zich deed gelden.

Raffles stak twee vingers in zijn vestzakje en nam er een kleine flacon uit, gevuld met een kleurloze vloeistof. Hij deed er de kristallen stop af, hield het flesje onder de neus van het snikkende jonge meisje en zei op overredende toon :

— Ruik hier maar eens aan, het zal u goed doen.

Lucy Moore snoof begerig de prikkelende, aangename lucht op en direct scheen zij tot bedaren te komen.

Zij ging overeind zitten, de kleine,

trillende handen steunende op de zitting van de rustbank, keek Raffles met een dankbare blik en ook een beetje nieuwsgierig aan en zei toen fluisterend :

— Ik dank u, mijnheer, oh, hoe dank ik u, dat u mij gered hebt uit de handen van die laffe schoft. Maar, let op, hij wil u weer aanvallen.

Raffles draaide zich snel om en zag net hoe de man, die weer bijgekomen was, langzaam naar de hoek kroop, waar Raffles het mes had neergeworpen.

Met één enkele sprong was Raffles er bij, trok het mes uit de schede en brak het zonder de minste moeite op zijn knie in tweeën. Hij smeed de brokken voor de man neer en zei verachtelijk :

— Sta op, schurk en maak dat je wegkomt, wanneer je tenminste niet wilt, dat ik mijn handen opnieuw aan je vuil maak en je eigenhandig de trappen afgooi.

De man stond op, niet zonder moeite, hield zich even wankelend aan het tafelblad vast en wierp Raffles van onder zijn donkere wenkbrauwen een sombere van haat vervulde blik toe.

Hij wendde zich langzaam naar de deur, keerde zich op de drempel nog eens om en bromde toen tussen de tanden :

— Ik zal jouw gezicht goed onthouden, vriend. Wij zullen elkaar nog wel eens terugzien.

— Dat hoop ik van harte en dan zal ik misschien in de gelegenheid zijn, mijn gebaar van zoëven nog eens te herhalen, zei Raffles kortaf. En nu vlug weg ; ik ben niet in de stemming om lang te wachten.

De man greep met een woest gebaar een hoed van de tafel in de woonkamer, drukte zich die op het hoofd, keerde zich nog eenmaal om naar Raffles, hief dreigend de vuist op en verliet de woning.

Raffles keek hem een ogenblik na, haalde de schouders op, wendde zich naar Lucy en zei vriendelijk :

— Sta op, Miss Lucy, dat kunt u toch wel, nietwaar ?

Het meisje stond op, maar zij was nog zo ontdaan en zwak, dat Raffles genoodzaakt was, haar te steunen en haar weer naar de woonkamer te begeleiden.

Hij bracht haar naar een stoel, schonk een glas water voor haar in, sloot zachtjes de tussendeur naar de slaapkamer en ging toen tegenover haar zitten.

Toen begon hij :

— Ik begrijp wel, Miss Lucy, dat het in de allereerste plaats noodzakelijk zal zijn, u te vertellen wie ik ben en u dan de reden van mijn bezoek uiteen te zetten. Ik wil kort zijn. Ik ken uw buurman, die nu in de gevangenis zit opgesloten, ik las van de zaak in de Wentworth Street, ik begreep dat u helemaal alleen moest zijn en omdat ik er tenslotte allesbehalve van overtuigd ben, dat Jack Fielding schuldig is, daarom ben ik hier gekomen, om u mijn hulp aan te bieden. Ik ben Lord William Aberdeen.

Er was schijnbaar maar één ding, dat het meisje dadelijk begrepen had, dat was, dat hier een man voor haar stond, die niet aan de schuld geloofde van hem, van wie zij hield.

Dadelijk nam haar gezicht een totaal andere uitdrukking aan en zij vestigde haar ogen met een uitdrukking van dankbaarheid op het gezicht van de bezoeker, terwijl zij uitriep :

— U kent hem dus, mijnheer, Mylord, wil ik zeggen ?

— Inderdaad, maar oppervlakkig, Miss Lucy, maar dan toch voldoende om niet aan zijn schuld te kunnen geloven. Zijn baas, mijnheer Tatlow, liet zich in de gunstigste bewoordin-

gen over hem uit. Ik hoop dan ook, dat u mijn komst hier niet zult toeschrijven aan bemoeizucht, maar alleen aan de wens, om u van dienst te kunnen zijn. Misschien hebt u mijn naam wel eens gehoord ?

— O ja, Mylord, antwoordde Lucy. Men spreekt hier in de buurt met het grootste respect over u. U hebt al menigeen, die in moeilijkheden zat, met geld en met goede raad geholpen en ik weet dat u...

— Nu, als u mij kent, dan spreken wij daar niet verder over, viel Raffles haar haastig in de rede. U stuurt mij dus niet weg en u staat toe, dat ik ook u help ?

— Mylord, hoe moet ik u bedanken, zei Lucy zacht. Maar ik weet werkelijk niet of ik wel het recht heb om...

— Bent u alleen ?

— Inderdaad.

— Hebt u hier in Londen geen familie, die zich uw lot tijdelijk kan aantrekken ?

— Niemand, mijn familie is heel klein en zij woont ver weg, in het uiterste hoekje van Scotland. Zij zijn arm, mijn familieleden en ik denk er ook niet aan, hen tot last te willen zijn.

— Dan staat het ook, lijkt mij, vast, Miss Lucy, dat u wel degelijk hulp nodig hebt, vooral, nu niet alleen uw vader, maar ook Jack Fielding niet in staat is om u te helpen.

— U weet dus, Mylord... ? fluisterde Lucy Moore en zij boog het blonde hoofdje, terwijl er een blos op haar gezicht verscheen.

— Ik geloof dat het wel een publiek geheim is, Miss Lucy, antwoordde Raffles glimlachend. U hoeft er u overigens beslist niet voor te schamen ; ik geloof, dat u een uitstekend paar zult vormen. Maar laat ons nu eens ter zake komen. Wie was die ellendeling, die het misbruik wilde maken van uw ongelukkige

situatie?

— Dat was Arthur Redwell, Mylord, een neef van Jack, antwoordde Lucy op zachte toon, terwijl zij de blik van Raffles scheen te ontwijken.

— Een neef? Wel, wel, dat is interessant, antwoordde Raffles langzaam. Ik dacht al een zekere gelijkenis te hebben opgemerkt, dezelfde lengte, dezelfde gelaatsvorm, vertelt u mij eens, Miss Lucy, welke soort hoeden draagt uw... draagt Jack gewoonlijk?

— Hij draagt het liefst een breedgerande vilthoed, Mylord, die staan hem ook het best, vind ik.

— Zo, zo, vindt u dat? zei Raffles glimlachend. Droeg hij die gisteravond ook?

— Jazeker, antwoordde Lucy een beetje verbaasd.

— Zo. Nu, het heeft ook eigenlijk weinig te betekenen, zei Raffles, half voor zich heen. Hij scheen ergens over na te denken en ging toen verder:

— Valt die neef van Jack Fielding, die Arthur Redwell, u al lang lastig met zijn liefdesverklaringen?

— Sinds een half jaar ongeveer.

— Hij schijnt niet te weten, dat u en Jack...

— Nee, dat weet hij niet, hij doet althans alsof.

— Wat doet hij voor de kost?

— Niets. Hij lanterfant, hij leent overal geld, hij speculeert wel eens aan de Beurs, hij figureert in tweede rangs films maar dat kan men toch geen behoorlijke broodwinning noemen, nietwaar?

— Ik heb tenminste geld lenen nog nooit als zodanig horen kenmerken, Miss Lucy, antwoordde Raffles glimlachend. Nu, wij zullen verder niet meer over hem praten. Die jongeman maakt op mij de indruk van voor galg en rad op te groeien. Wij moesten liever over u praten. Als ik

mij niet vergis, dan wonen de ouders van Jack in ditzelfde huis, nietwaar?

— Ja, Mylord, een verdieping lager.

— Op de vierde verdieping? Is zijn moeder misschien een klein, gebogen vrouwtje met een lief, oud gezicht en glad gekamd wit haar? vroeg Raffles op levendige toon.

— Ja, dat is zij, Mylord. Kent u haar?

— Dat niet, maar dan heb ik net toevallig een ontmoeting met haar gehad op de trap. Mag zij u?

— Dat lijkt mij wel, Mylord.

— Welnu, luister dan naar mijn raad en wend u tot die oude vrouw, en verzoek haar om u tijdelijk in huis te nemen. Het is beslist niet goed, dat u hier alleen blijft, dat hebt u nu zelf wel gezien.

— Ik ben bang, zei Lucy en het was alsof ze huiverde.

— Dat is ook heel natuurlijk. U bent een vrouw, u bent nog heel jong en dan helemaal alleen.

— Daar, Mylord, ik kan toch niet.

— U wilt zeggen, dat u moeilijk zelf kunt vragen, of u bij hen mag wonen, totdat uw vader weer beter is? Als dat uw enige zorg is, dan wil ik wel meegaan; ik maak mij sterk, dat de ouders van Jack Fielding u direkt willen helpen, wanneer ik als bemiddelaar optreed. Zij zullen wel in staat zijn om die Arthur Redwell buiten de deur te houden, denk ik.

— Als u dat zou willen doen, Mylord, dan zou ik u heel dankbaar zijn. Ik wil het u wel bekennen, ik heb zelf dadelijk aan die oplossing gedacht, maar ik durfde niet goed, ik wilde niet onbescheiden zijn.

— Dan moesten wij dat maar dadelijk in orde gaan maken, riep Raffles uit, terwijl hij opstond en zijn hoed greep. Maar nog iets, voor wij naar beneden gaan. U bent nu hele-

maal alleen, uw vader ligt gewond in het ziekenhuis en de consequenties zijn duidelijk. Ik zou u zo graag willen helpen, om door de eerste, moeilijke tijd heen te komen. Zou u mij dat willen toestaan? Niemand kan u uiteindelijk beletten, mij naderhand die kleinigheid weer terug te geven.

— Als u mij onder die voorwaarde een paar pond zou willen lenen, Mylord, werkelijk niet meer, maar dan ook onder de besliste voorwaarde, dat ik het u terug mag geven, dan wil ik graag een kleine lening bij u sluiten. Ik wil voor vader en voor Jack wat kopen en ik schaam mij niet om te zeggen, dat ik op het ogenblik geen geld heb.

— Dat is een uitstekend plan van u. Laat mij u voorlopig 20 pond lenen. Als u meer nodig hebt, is een kleine wenk van uw kant ruimschoots voldoende. Zonder geld kan men nu eenmaal, helaas, nog niet leven.

Raffles had zijn portefeuille al geopend en nam er twee biljetten van tien pond uit, die hij op de tafel legde.

Hij bewonderde toen schijnbaar vol aandacht een van de etsen aan de muur om het meisje gelegenheid te geven, het geld in haar tasje te bergen.

Enige ogenblikken later hadden beiden de zo eenzame woning van Moore verlaten; zij gingen de trap af en klopten op de deur van de woning, die door de Fielding's bewoond werd.

Hetzelfde oude dametje van net deed de deur open en haar ogen schenen nog heel goed te zijn, want het was aan haar gezicht te zien, dat zij Raffles dadelijk herkende.

Zij scheen echter wel wat ver-

baasd te zijn, dat zij Lucy Moore in gezelschap zag van een haar volkomen vreemde heer, maar Raffles hoefde alleen maar zijn naam te noemen, om dadelijk een blijde glimlach te voorschijn te toveren op het zorgelijke, met rimpels doorploegde gezicht, waarop de sporen van tranen maar al te duidelijk zichtbaar waren.

— Mijn Jack heeft herhaaldelijk over u gesproken, Mylord, zei mrs. Fielding. Kom toch binnen, alstublieft.

— Graag, madame, zei Raffles. Temeer omdat ik u een verzoek kom doen.

— Een verzoek aan mij? zei de oude dame verbaasd. Waarmee zou ik Lord Aberdeen wel van dienst kunnen zijn?

— Door u tijdelijk het lot van dit meisje aan te trekken, zei Raffles ernstig. Zij is op het ogenblik alleen en ik geloof, dat het heel verkeerd is, dat zij alleen blijft. En daarom kom ik u vragen, haar tijdelijk in huis te nemen en goed over haar te waken, totdat haar vader weer uit het ziekenhuis is ontslagen.

— Dat wil ik heel graag, Mylord; eigenlijk liep ik al rond met het plan, het haar vanavond nog te vragen, of zij bij ons wilde komen. Ik weet zeker, dat onze Jack dat op hoge prijs zou stellen.

— Dan is deze zaak zo goed als geregeld, madame, zei Raffles opgewekt. Ik voel, dat ik u nu een kleine wederdienst verplicht ben en die zal hierin bestaan, dat ik al mijn best zal doen, uw zoon zo gauw mogelijk vrij te krijgen. Ik ken hem, moet u weten, en het lijkt mij absurd, dat hij zo'n laffe daad gepleegd zou hebben.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES ZET ZIJN VALLEN UIT

Ongeveer een half uur later verliet Raffles het huis in de Fashion Street weer en zocht zo snel mogelijk een taxi, om zich naar zijn huis in de Cromwell Street terug te laten rijden.

Toen hij de bibliotheek binnentrad, vond hij daar nog altijd Charles Brand over zijn dik register heengebogen, een groot vel papier vóór zich en zijn vulpen in de hand, waarmee hij nu en dan een uitvoerige aantekening neerschreef.

Bij het horen van het geluid van de opengaande deur, draaide Brand het hoofd om, legde zijn pen neer en vroeg opgewekt :

— Is alles goed verlopen ?

— Zo goed als ik maar wensen kon, Charles, en beter nog, antwoordde Raffles. Ik ben namelijk net op tijd gekomen om te voorkomen, dat Lucy Moore het slachtoffer werd van de lage hartstocht van een zekere Arthur Redwell, die niemand anders is dan een neef van Jack Fielding.

Hij vertelde Brand nu in korte woorden wat hem net in het huis in de Fashion Street overkomen was.

Brand had aandachtig toegeluisterd, nu en dan het hoofd schuddend en zei, toen Raffles zweeg :

— En hoe staat het nu met je mening aangaande de schuld van Jack Fielding ?

— Die is net zo onwrikbaar als zij ooit geweest is, Charles en wat ik net gehoord heb, heeft mij nog sterkt in mijn overtuiging, dat, wat

de oude Moore ook gezegd mag hebben, Jack Fielding naar alle waarschijnlijkheid met de overval niets uitstaande heeft gehad, totaal niets.

— Waarom is je overtuiging nog sterker geworden ?

— Omdat die neef heel veel op Jack lijkt.

— Verder ?

— Verder draagt hij dezelfde hoeden, hij is even lang en hij had een plastic regenjas aan, precies zo een als ik er een zag hangen in de kamer van Jack Fielding, die zijn moeder mij vol trots liet zien.

— Weet je wel wat je daar eigenlijk zegt ? riep Brand uit.

— Dat weet ik heel goed, Charles. Ik zeg met zoveel woorden, dat ik Arthur Redwell verdenk de aanslag te hebben gepleegd. Daar zit in ieder geval meer logica in dan dat Jack de dader moet zijn. Ik zei je al dat Redwell een leegloper, een lui sujet en een speler is. Voor dergelijke kerels betekent een nachtelijke overval niets.

— Maar je bewijzen ?

— Ik heb geen enkel bewijs, dat geef ik toe. Maar wat ik niet heb, dat kan ik toch nog krijgen en daarom zullen wij die bewijzen gaan verzamelen.

— En kun je mij daarbij gebruiken ?

— Ik zou je diensten niet graag missen.

— En Henderson, je trouwe chauffeur ?

— Ook James moet ons helpen.

— Wat ben je van plan ?
 — Allereerst wil ik, natuurlijk in een goede vermomming, de gangen van die Redwell nagaan.

— Weet je waar hij woont ?

— Nog niet.

— Wist Lucy het dan niet ?

— Waarschijnlijk weet ze het wel, maar ik durfde er niet goed naar vragen, om mij, als Lord Aberdeen, niet al te erg bloot te geven.

— Wanneer wil je beginnen ?

— Als het kan nog vandaag.

— Heb je een bepaald plan ?

— Ja. Als ik eenmaal zijn adres weet, dan zullen wij proberen in het huis naast hem een appartement te huren.

— Waarom ?

— Wat een vraag. Natuurlijk om alles in het werk stellen hem van nabij te bespieden. Het wordt nu langzamerhand tijd om te gaan dineren. Daarna zullen wij het adres van Redwell proberen uit te vinden, zonder dat het al te erg opvalt en als wij het eenmaal weten, dan zal de vent geen stap meer doen, of wij zullen er van op de hoogte zijn.

Brand had zijn register dichtgeklapt en droeg het zware boek naar de kast, om het in het geheime vak te leggen.

Hij gaf Raffles het vel papier en zei :

— Hier heb je alles wat ik over die juwelen vond.

— Prachtig. Maar de zaak Fielding gaat op het ogenblik voor.

Hij gaf het vel papier weer aan Brand terug en zei :

— Bewaar het maar, totdat ik er opnieuw om vraag. Ik dank je voor de moeite, die je je gegeven hebt. En kleed je nu aan; wij moeten gaan eten en dadelijk daarna aan de slag.

Brand ging naar zijn slaapkamer en verwisselde daar van kleren.

Hij vond Raffles in zijn studeerkamer, ook al in rok en de beide

vrienden lieten zich door James Henderson, met de blauwe Jaguar naar het Ritz Hotel rijden.

Na te hebben gedineerd in de ruime, weelderige eetzaal van het Ritz Hotel, lieten zij zich het adresboek geven, waarin Raffles de naam van Arthur Redwell opzocht.

Hij vond verscheidene personen van die naam, maar zij woonden allemaal in een buurt, waar een man als Arthur Redwell waarschijnlijk wel niet thuis zou horen.

Toch noteerde Raffles de namen van degenen, die een A onder hun voorletters hadden. Het waren er drie.

Zoals Raffles wel verwachtte, was het onderzoek, dat de twee vrienden hierop instelden, volkomen vergeefs.

De Redwell, die zij zochten was niet identiek met een van de drie personen van die naam, waarvan zij de adressen hadden genoteerd.

— Wij hadden ook wel dadelijk kunnen begrijpen, dat het adres van een man van zijn slag niet in het adresboek te vinden zou zijn, zei Raffles enigszins ongeduldig, toen de twee mannen na hun derde vergeefse poging langzaam door de Oxford Street liepen. Hij schijnt een soort zwerver te zijn en is waarschijnlijk een van die kerels, die er beslist niet op gesteld zijn, dat hun woonplaats bekend is.

— Wat moeten wij dan doen ?

— Er is nog maar één middel; wij zullen onze stand moeten afleggen, ons als arbeiders vermommen en vervolgens te gaan informeren in het huis van Moore.

— Wil ik het alleen doen ? stelde Brand voor. Het is toch niet nodig, dat wij allebei daar heen gaan ?

— Dat is misschien niet zo kwaad. Jij bent heel wat kleiner dan ik en het is dus volkomen uitgesloten, dat men je zou wantrouwen. Kom mij het resultaat van je onderzoek ver-

tellen in de club, nadat je je weer verkleet hebt. Je kunt om half twaalf terug zijn, lijkt mij, het is nu nauwelijks half tien.

— Dan maak ik dat ik wegkom, zei Brand.

Hij drukte Raffles de hand en verdween in de Cromwell Street, die de beide vrienden net passeerden.

Raffles echter ging naar het gebouw van de Windsor Club, waarvan hij vice-president was onder de naam van Lord Aberdeen en liep daar naar de grote conversatiezaal door, waar hij zich bijna direkt verdiepte in de avondbladen, waarvan een grote verscheidenheid te vinden was op de reusachtige leestafel in het midden van het vertrek.

Raffles had al alle kranten en heel wat tijdschriften gelezen, toen Brand de zaal binnenkwam, even rondkeek en op hem toeliep.

Raffles keek op, en een enkele blik op het gezicht van zijn vriend zei hem, dat Brand geslaagd was.

Hij stond op, nam hem bij de arm en voerde hem, zacht pratend over de politiek, naar zijn particuliere ontvangkamer, aan het eind van de brede gang, waaraan ook de conversatiezaal grensde.

Maar hij veranderde dadelijk van onderwerp, toen hij de deur gesloten en er een dik fluwelen gordijn voortgetrokken had.

— En ? vroeg hij op zachte toon. Ik geloof, dat ik je niet hoef te vragen of je geslaagd bent.

— Volkomen.

— Je weet zijn adres ?

— Ja, het is daar in de buurt, ongeveer een half uur lopen van het huis van de Moore's. Hij woont in Pelham Street. Het is een straat die dood loopt en hij woont niet ver van het einde, boven een uitdrager, de enige in de straat.

— Dat heb je knap gedaan, Charles, zei Raffles, terwijl hij de jonge-

man goedkeurend op de schouder klopte. Van wie weet je het ?

— Wel van niemand anders dan Lucy Moore zelf. Ik trof haar thuis en ik wist niet beter te doen dan mij uit te geven voor een particuliere detektive, die op het spoor was van Redwell. En toen bedacht zij zich geen sekonde om mij de woonplaats van de schurk nauwkeurig te beschrijven. Zij zei zelfs dat het haar verbaasde, dat de politie de man niet veel eerder in de kraag had gegrepen, want hij had heel wat op zijn kerfstok. En zij vertelde mij ook nog andere dingen.

— Laat eens horen.

— Zij mocht van avond nog vijf minuten bij haar vader. Zij kwam net terug, toen ik mij bij de Fieltings had laten aandienen. Haar vader, zo zei zij, had lang over het geval nagedacht, al had de dokter het hem eigenlijk verboden en hij had haar fluisterend meegedeeld, dat er misschien een middel zou zijn, om te weten te komen, wie de dief was.

— Hoe dan ? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Hij herinnerde zich, dat er tussen de goudstukken van een pond een enkele was geweest, die nog maar hoogst zelden voorkomt en die waarschijnlijk per ongeluk was uitgegeven.

— Een souverein met het borstbeeld van Koningin Victorio misschien ? vroeg Raffles op levendige toon.

— Geraden. Je weet, dat die stukken een beetje groter zijn dan onze tegenwoordige goudstukken, en het was Moore dadelijk opgevallen. Hij meende dat dit toeval misschien van nut kon zijn bij het opsporen van de dief.

Nu hebben wij genoeg gepraat ; wij zullen nu maar liever onze slaapkamers opzoeken en morgen vroeg

opstaan, om dadelijk aan de slag te kunnen gaan.

De twee vrienden verlieten dus het gebouw van de Windsor Club en

reden in de blauwe wagen, die Raffles al weer had besteld, naar het huis in de Cromwell Street.

HOOFDSTUK V.

DE NIEUWE WONING

Het was nog geen zeven uur in de ochtend toen Raffles wakker werd. Hij geeuwde eens hartelijk, wreef zich de ogen uit, slingerde zijn benen over de rand van het bed en was het volgende ogenblik al klaar wakker. Hij sprong op, ging de aangrenzende badkamer binnen en nam daar zijn dagelijkse ijskoude douche. Toen hij daarmee klaar was, werd juist Charles Brand wakker, die de tussendeur opende, die de beide slaapkamers van elkaar scheidde, zijn hoofd door de opening stak en lachend vroeg:

— Al gebaad? Maar wat een stomme vraag: onder alle omstandigheden ben jij altijd een kwartier vroeger op dan ik. Wat is het eerste punt van ons programma?

— Ontbijten en stevig ook.

— En dan?

— Ons goed vermommen.

— Wat zullen wij deze keer worden?

— Wij moeten een in huis zittend leventje voeren, Charles en dus zou ik wel iets voelen voor kleermakers. Dat heeft nog dit voordeel, dat een kleermaker een trapmachine gebruikt, of een elektrische naaimachine, en die maken nogal lawaai, wat onder sommige omstandigheden gewenst kan zijn, bijvoorbeeld om het geluid van een loper of een boor

te dempen.

— Dat ziet er niet bepaald opwekkend uit.

— Daarentegen hoeft het maar kort te duren, antwoordde Raffles glimlachend. Als die kerel, die Redwell, inderdaad de hand in het spel heeft gehad en ik wil wel toegeven, dat dit echt nog niet zeker is, dan moeten wij dat binnen hoogstens enkele dagen hebben uitgemaakt. Maar als jij liever fotograaf wilt zijn of een voddenraper, of een sterrenkundige, of misschien wel een scharensliep, dan mag dat gerust; ik laat je de keus volkomen vrij.

— Nee, dan ben ik maar liever kleermaker, riep Brand verschrikt uit. Je zult me trouwens wel niet dwingen om broeken en vesten te maken?

— Maak je niet ongerust; als de naaimachines maar draaien, dan zijn wij al geholpen.

— Hoe komen wij aan die dingen?

— Daaraan kan de eerste de beste uitdrager ons wel helpen.

— En als er eens geen elektriciteit in huis is, zodat wij aan een motor niets hebben?

— Dan zul je je voeten moeten gebruiken, Charles. Ik hoop echter, dat dit niet nodig zal zijn, want het is veel beter, dat wij onze bewegings-

vrijheid kunnen behouden. En neem nu gauw je bad en kleed je aan; wij gaan ons verkleeden in het huis in de Victoria Street.

— Is Henderson al gewaarschuwd?

— Nee, maar ik zal hem dadelijk op de hoogte gaan brengen.

Raffles kleedde zich vlug aan, terwijl Brand zich in zijn eigen kamer terugtrok, verliet het huis aan de achterkant en liep door de grote tuin naar de garage, die plaats genoeg bood om er een zestal auto's te kunnen neerzetten.

James Henderson, de chauffeur, sliep in een aardig kamertje boven de garage en, zoals Raffles wel vermoed had, vond hij de reus al op de been en druk bezig met het schoonmaken van een kleine sportwagen, die Raffles zich een paar weken geleden had aangeschaft.

Raffles vertelde hem in het kort, wat hij van plan was en wat er op het spel stond en de reus toonde zich kinderlijk blij, dat hij aan het spelletje mocht meedoen.

Hij zette de auto, die al glom als een spiegel, zo gauw mogelijk op zijn plaats en maakte zich klaar voor de kleine expeditie, zoals hij het noemde.

Raffles bezat sedert jaren een klein, oud huis in de Victoria Street, hetwelk uitstekend geschikt was om als basis voor een of andere onderneming te dienen, want het had niet alleen drie uitgangen, maar het stond bovendien door een onderaardse tunnel in verbinding met een voortreffelijk ingerichte werkplaats, waaraan een laboratorium grensde, die onder de vloer van het tuinhuis lagen.

Het was door deze tunnel, dat de drie mannen een uur later het huis in de Victoria Street bereikten, na gebruik te hebben gemaakt van een klein elektrisch wagentje, dat met

grote snelheid door de onderaardse gang heen en weer kon rijden.

Hier gekomen vermoonden de drie mannen zich zorgvuldig met behulp van de kleren, pruiken en baarden, die bewaard werden in een geheime kast, zo groot als een kleine kamer.

Weliswaar had Henderson het niet heel erg ver gebracht in de kunst van de vermomming, maar Raffles hoefde maar enige lijnen op zijn gezicht te trekken met een fijne doezeelaar, in een donkerrood vocht gedompeld, om ineens aan zijn gezicht een totaal andere uitdrukking te geven.

De reus kreeg een pruik van donkerrood haar op, zijn wenkbrauwen kregen dezelfde kleur, gewoon door ze even te bestrijken met een heldergele vloeistof en nu zou men hem zeker niet zo gauw herkennen.

Nadat er nogmaals een uur verstreken was, kon Raffles tevreden uitroepen:

— Zo is het goed. Nu nog een paar koffers gepakt, vrienden, en dan op weg.

— Waarheen eigenlijk? vroeg Brand. Ik wil beslist niet indiscreet zijn, maar ik zou toch wel graag willen weten, waar ik vannacht zal slapen.

— Er zal daar in de buurt wel iets voor ons te vinden zijn, Charles, antwoordde Raffles. Hoe dichter wij bij dat heerschappij zitten, hoe aangenamer het mij natuurlijk is.

De drie mannen verlieten nu het huis, ieder langs een verschillende uitgang en zij ontmoetten elkaar weer op het pleintje, ongeveer een kwartier verder op.

Een bus bracht hen tot dicht bij de Pelham Street. Zij sprongen van het voertuig, Raffles met een kleine koffer, Henderson met een hele grote handtas beladen, terwijl Brand een paar pakjes droeg. Zij liepen bedaard de Pelham Street in, gingen

een zijstraat voorbij en keken scherp uit naar het huis van een uitdrager.

En tenslotte vonden zij er een op nauwelijks tien meter afstand van het einde van de straat, die inderdaad bleek dood te lopen. Het was een heel oud, smal en hoog huis, waarvan de uitdrager de benedenste verdieping bewoonde. Het leek door ouderdom uitgeput te zijn en helde tamelijk sterk voorover.

Raffles aarzelde geen ogenblik, maar ging als de aanvoerder van het troepje, dadelijk het huis binnen, dat onmiddellijk aan het huis grensde, waar Redwell woonde.

Het was een kleine kruidenierswinkel, die de benedenste verdieping innam en Raffles vond achter de toonbank, een man, die hier beslist niet thuis scheen te behoren; hij was dik, hij had een rood hoofd, en een gezonde gelaatskleur.

En wat nog wonderlijker was, de man droeg een smetteloos wit jasje en schort en zag er uit om door een ringetje te halen.

Raffles sprak hem dadelijk aan en vroeg:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, kunt je mij ook zeggen of ik voor mijzelf en twee van mijn kameraden hier een kamer zou kunnen huren?

— Ja, mijnheer, dat kan ik u zeggen, want ik ben de eigenaar, antwoordde de dikke kruidenier, terwijl hij listig met de ogen knipte en een brede lach zijn dikke lippen vaneen spleet.

— Wel, dat treft uitstekend, riep Raffles uit. Ik had ook dadelijk moeten begrijpen, dat u de eigenaar bent. Welnu, mijnheer, dan richt ik tot u de vraag, of er in het huis misschien een ruime kamer, een zolder of iets dergelijks te huur is, waar wij ons beroep kunnen uitoefenen?

— Wat is je beroep?

— Wij zijn kleermakers.

— Alle drie? vroeg de winkelier, een beetje verwonderd.

— Alle drie. Wij werken in combinatie voor een grote confectiefabriek.

— Maar jullie werken toch, hoop ik, niet met een naaimachine?

— Wij hebben maar één machine en die wordt maar een paar uren per dag gebruikt.

— Nu, dan zou er over te praten zijn. Ik heb een heel ruime zolderkamer vrij, heel toevallig. Zou dat goed zijn?

— Dat lijkt mij wel, antwoordde Raffles, die het lot prees, dat hem naar dit huis had gevoerd. Is er een stopkontakt op onze kamer?

— Wel wis en waarachtig. Ik heb er enige tijd geleden een machinale koffiemolen aan het werk gehad, maar het dreunde door het hele huis, want het is een beetje oud, begrijp je?

— Nieuw is het niet bepaald, moest Raffles toegeven. Het doet er echter weinig toe; wij hebben al zo lang rondgezworven, dat wij blij zijn ergens onder dak te komen. Eigenlijk verbaast het mij een beetje, dat we hier nog iets vrij vinden.

— Het is misschien niet zo erg verbazend; het zit hem in de huurprijs, zei de kruidenier langs zijn neus.

— Hoezo? vroeg Brand verbaasd, die dichterbij was gekomen.

— Wel, hij is nog al hoog, antwoordde de kruidenier lakoniek.

— Hoeveel dan wel?

— Een pond in de week en een maand vooruit.

Dat was inderdaad een buitensporige prijs, voor zo'n buurt althans en voor zo'n huis, maar Raffles dacht er natuurlijk geen sekonde aan, weg te lopen.

Hij speelde integendeel zijn rol voortreffelijk, hield zich alsof hij schrok en stamelde:

— Zou daar niets van af kunnen, mijnheer?

— Geen penny. Je kunt het doen of laten. Ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, die prachtige zolderkamer liever leeg te laten staan, dan haar onder het pond per week te verhuren. En ik ben een koppige kerel moet je weten.

— Dan zal er niets aan te doen zijn, accepteerde Raffles zuchtend. Wij kunnen de nacht niet onder de blote hemel doorbrengen, wij moeten dadelijk weer aan het werk en in een logement kunnen we toch geen onderdak vinden; men zou ons niet toestaan daar te werken. Wanneer kunnen wij er in trekken?

— Wat mij betreft, vandaag nog. Je huurt per maand en ik kan je per week opzeggen, denk er om. Ik heb een kontrakt al klaar, zei de kruidenier en zijn breed gezicht glunderde en glom als een rijpe tomaat.

— Dat is goed, dan gaat een van ons de bagage halen en onze naaimachine en natuurlijk ook het goed, dat wij onder handen hebben. Waar is het kontrakt? Ik zal het tekenen.

De kruidenier opende een la van zijn toonbank en daarin bleek hij een kontrakt te bewaren, dat al helemaal was ingevuld op de namen na, en dat alleen nog maar in duplo ondertekend hoefde te worden.

Uit dit papier bleek, dat de kruidenier een man met een vaste wil was, die een eenmaal genomen besluit nooit wijzigde.

Hij ondertekende het ene kontrakt en Raffles zette zijn handtekening op het andere.

Hij betaalde vier pond, kreeg een kwitantie, stuurde Henderson weer weg om de bagage te gaan halen en ook een paar meubels en klom daarna, in gezelschap van Brand, de smalle, donkere trap op, die naar de zolderverdieping voerde.

Zij bereikten zo een groot zolderportaal en Raffles opende een deur, waarop met zwarte verf het cijfer 3 geschilderd was.

Het was het laatste en ook het grootste zoldervertrek aan de linkerkant van het portaal en het bleek licht te krijgen door een enkel schuin geplaatst en tamelijk groot zolderraam.

Raffles sloot de deur van het ruime vertrek, keek Brand glimlachend aan en zei toen op zachte toon:

— Wij hebben niet veel klagen. Als niet alle verschijnselen bedriegen, dan zijn wij nu burens van Arthur Redwell.

— Op welke verdieping zou hij wonen?

— Nu, het zou mij niets verwonderen, als hij ook op een zolderkamer woonde. Mocht dat niet het geval zijn, dan zullen wij toch gauw genoeg te weten komen, waar hij wel zit.

Brand keek om zich heen.

Het vertrek, waar zij waren, was ongeveer vijf meter lang en vier meter breed en een van de wanden ging op een meter van de vloer over in het schuine dak, waarin het grote dakraam geplaatst was.

Men kon nog net een blik door dat raam naar buiten werpen, men zag dan ook niets anders dan de blauwe lucht en hier en daar een hoge schoorsteen, of een gedeelte van een dak.

Opzij viel niets te zien: het huis had dus dezelfde achtergevel als de aangrenzende gebouwen.

Raffles had ook rondgekeken en zei:

— Wij zullen maar eens naar buiten gaan en wat rondsleren in de buurt. Misschien horen wij wel iets over Redwell, dat ons van nut kan zijn bij onze nasporingen.

De twee vrienden verlieten het zoldervertrek dus weer en Raffles

deed de deur op slot met de sleutel, die de dikke kruidenier hem had gegeven.

Toen zij door de winkel van de dikzak kwamen, stond de brave huisjesmelker al weer achter zijn toonbank en gaf knipoogjes aan een knappe, maar niet bepaald slanke dame uit de buurt.

Raffles en Brand knikten hun nieuwe huisbaas toe en verlieten diens winkel.

Met de handen in de zakken, als mensen die niets te verzuimen hebben, slenterden zij de straat door, nu en dan een blik werpend in een winkelraam of een openstaande

huisdeur.

Het was hier een echte volksbuurt en er speelde een menigte kinderen op het trottoir.

Van bijna al deze huizen stond de voordeur open en nu en dan vingen de beide vrienden het geluid op van ruziemakende, kijvende vrouwenstemmen.

Hoewel zij tersluiks uitkeken naar Redwell, kregen zij hem toch niet te zien.

Zij bleven een uur rondlopen en keerden toen terug, want het zou nu niet lang meer duren of Henderson zou aankomen met wat meubels en de naaimachine.

HOOFDSTUK VI.

DE BUREN

Het liep al tegen lunchtijd, toen Henderson terugkwam, lopend naast een grote handkar, die door een kruier werd voortgeduwd.

Hij was echter niet werkeloos, want hij had zijn krachten wel nodig om de stapel meubelen in evenwicht te houden, die op de kar gestapeld was.

Men begon direkt af te laden en daarbij hielpen de beide zogenaamde kleermakers een handje, zodat binnen een half uur alles op de zolderkamer stond.

De kruier werd betaald en vertrok.

Het plaatsen van de meubels nam heel weinig tijd in beslag, want het was alles bij elkaar bij elkaar een werktafel, een withouten keukentafeltje, een viertal stoelen, matras-

sen en dekens, wat vaatwerk en pannen, glazen en kommen, en dan tenslotte de beroemde naaimachine, die Henderson bij een uitdrager voor weinig geld had weten te pakken te krijgen.

Het ding draaide even later, dat het een lieve lust was, door een steen, die Henderson op de pedaal had gelegd, zodat enige ogenblikken later, de burens niet anders konden denken, of de kleermakers waren hard aan het werk.

In werkelijkheid echter waren zij aan het eten.

Henderson had een gaskomfoor meegebracht en daarop werd een hele eenvoudige, maar toch smakelijke maaltijd bereid.

— Nu zullen wij eens moeten uitvissen, waar in het huis hiernaast

ergens onze man woont, want zolang wij dat niet weten, is het vruchteloos iets naders omtrent hem te weten te komen, of hem te willen bespionneren, zei Raffles, nadat zij met de maaltijd klaar waren.

Raffles stond dadelijk op, verliet de kamer, daalde de trappen af en wandelde de winkel van de kruidenier binnen.

Hij knoopte een praatje met de man aan, op een ogenblik dat er toevallig geen klanten waren en er waren nog geen tien minuten verstrekken, of de man had hem alles verteld wat hij weten wilde en dat zonder dat Raffles eigenlijk iets had hoeven te vragen, zo handig had hij de kruidenier zelf op het onderwerp gebracht, dat hem zo sterk interesseerde.

Hij kocht een half pond suiker bij de man, als een soort bedankje, en kwam haastig de trappen weer op.

De machine liep nog steeds, maar de naald prikte in het ledige.

— Laat dat ding in 's hemels naam even ophouden, want men kan zijn eigen woorden bijna niet verstaan, riep Raffles, zodra hij weer binnen was.

Henderson zette de motor stil en het gesnor van de naaimachine hield op.

— Iets ontdekt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Alles wat ik wilde weten.

— Waar woont Redwell dan?

— Op de gunstigste plek van het huis, voor ons tenminste het gunstigst. Hij woont op een zolderkamer en aan de achterkant van het huis.

— Dus vlak naast ons, zei Brand, terwijl hij onwillekeurig zachter ging praten.

— Je hoeft niet zo zacht te praten, Charles. Redwell is op dit ogenblik niet thuis. Dat is hij overdag trouwens zo goed als nooit, zoals de kruidenier mij vertelde, die hoor-

baar zijn neus ophaalde, toen hij over mijnheer Redwell sprak. Hij schijnt hier in de buurt niet bepaald in een beste reuk te staan. Hij komt meestal pas tamelijk laat naar zijn kamer terug en hij doet er weinig anders dan slapen. Maar dat hij vlak naast ons zou wonen, is niet helemaal juist; het huis is namelijk een paar meters lager dan het onze.

— Dan kan ik eigenlijk niet goed inzien op welke manier wij hem zouden moeten bespionneren, zei Brand.

— Toch is niets gemakkelijker. Er zijn zelfs verscheidene manieren. Wij kunnen, om te beginnen uit ons eigen zolderraam klauteren, via de goot op het dak klimmen en ons daarna laten zakken op het dak van het aangrenzende huis, vanwaar wij betrekkelijk gemakkelijk het raam van Redwell's zolderkamertje kunnen bereiken. Wij zouden echter ook een gat in de muur kunnen boren, zo dicht mogelijk boven de vloer en dat gat zou dan waarschijnlijk uitkomen op een paar voeten beneden de zoldering van de dakkamer van onze man. Wij zouden dat gat zo klein kunnen maken, dat het niet te zien was, en het zou ons toch in staat stellen, alles af te luisteren wat daarbinnen gesproken werd.

De beide vrienden spraken nog enige ogenblikken verder over de plannen, maar diezelfde middag zou er iets gebeuren, schijnbaar een kleinigheid, die het werk van de beide vrienden aanzienlijk zou vergemakkelijken.

Want toen Raffles 's middags van een kleine wandeling terugkeerde, wenkte de kruidenier hem bij zich en zei:

— Nu zal ik u toch eens iets aardigs laten zien. Heb je wel eens een souverein met het portret van koningin Victoria gezien, kleermakertje?

— Nog nooit, antwoordde Raffles, die dadelijk geïnteresseerd was.

— Hier heb je er een ; ik heb het net ontvangen en ik zou zeggen, dat het wel driemaal zoveel waard is dan een pond sterling.

En met deze woorden stak hij Raffles het goudstuk toe. Deze hield zich, alsof hij het stuk vol aandacht bekeek en vroeg toen :

— Dat is zeker een mooi stuk. Wie heeft u dat gegeven ?

— Redwell van hier naast betaalde er net mee.

Raffles had dat antwoord natuurlijk half en half verwacht, maar toch gaf het hem een schok van aange-name verrassing.

— Is dat zo'n rijke heer ? vroeg hij langs zijn neus weg.

— Arm als de mieren. Ik heb hem tenminste zelden met geld op zak gezien en dan weer loopt hij ineens met de goudstukken in zijn broekzakken te rammelen. Ik spreek niet graag kwaad, kleermakertje, maar er is iets niet in orde met die klant, dat is zeker.

— Dat geloof ik ook niet, antwoordde Raffles droogjes, terwijl hij de man het goudstuk terug gaf. Als ik u was zou ik in elk geval maar goed onthouden dat het Redwell was, die u met dit goudstuk heeft betaald.

Raffles verliet de winkel, klom de trap op, stapte het zoldervertrek binnen en vertelde Brand, wat hij gehoord had.

— Maar als Redwell net met een goudstuk betaald heeft, dan is hij nu thuis.

— Hij is niet thuis ; hij betaalde het stuk bij het weggaan. Kom, wij zullen maar eens dadelijk aan het werk gaan.

Raffles trok zijn jas uit, haalde uit een instrumentenkistje een steenboor en draaide die in een boortel.

Hij zette de boor tegen de tussenmuur, ongeveer een voet boven de vloer en bracht de elektromotor op

gang.

De stalen boor baande zich met een zacht gekras een weg door de bakstenen, maar telkens haalde Raffles hem even terug, daar hij niet al te veel gruis wilde maken.

Toen de boorpunt een gaatje aan de andere kant van de doorboorde muur had gemaakt, haalde Raffles de boor weer terug en verwijderde nu voorzichtig met een sterke beitel het dunne laagje steen aan de andere kant van het boorgat.

Hij had met opzet schuin naar beneden geboord en toen hij nu het oog voor het gat bracht, kon hij precies in een tamelijk schamel gemeubileerd zoldervertrek zien, helder verlicht, want het raam scheen gewijd open te staan.

Het kamertje was verlaten, er was ook niet het minste gerucht te horen.

Het was onmogelijk na te gaan, hoever de opening aan de andere kant onder het plafond lag, maar Raffles schatte dat het niet veel meer dan een voet kon zijn.

Brand had er nieuwsgierig bij gestaan en vroeg nu :

— Is er wat te zien ?

— Niet erg veel bijzonders. Een vrij armoedig zolderkamertje, een tafeltje, wat stoelen, een bed, een ladekast, maar daarentegen een paar splinternieuwe, dure dassen over een spijker in de muur, een nieuwe hoed, een paar keurige schoenen, zo uit de étalage, en in een hoek zie ik een wandelstok staan, die wel minstens een pond zal hebben gekost. Nu, wij weten waar het geld vandaan is gekomen, om al dat moois te kopen.

— Ik hoef je niet te vragen of er iemand in de kamer is ?

— Niemand.

— En verder ?

— Voor het ogenblik niets. Of misschien, wacht eens even. Zou het niet mogelijk zijn, daar nu vast binnen te dringen en eens te proberen,

of wij de gestolen centjes van Moore terug kunnen vinden?

— Overdag? riep Brand uit.

— Over een uur zal het wel donker zijn, en het doet er ook niet toe of het dag of avond is, van het ogenblik af, dat onze man niet in zijn woning is.

— En hoe denk je er binnen te komen; toch niet via het dak?

— Dat zou inderdaad wel een beetje gewaagd zijn, antwoordde Raffles hoofdschuddend. En toch, ik kan niet inzien hoe het anders zou moeten. Het huis hiernaast is vol mensen en daar men ons al een beetje kent in de buurt, zou men zich kunnen afvragen, wat ik daar eigenlijk kom uitvoeren. Wij zullen nog een uur wachten, dan is het wel donker genoeg om de tocht over het dak te kunnen wagen.

— En als hij in die tussentijd thuiskomt?

— Dan zouden wij het onderzoek tot nader order moeten uitstellen. Maar nu zullen wij eerst maar eens aan ons eten denken; het gemakkelijkste zou wel zijn als we gingen eten in het kleine café'tje, dat ik juist tien minuten lopen van hier ontdekt heb. Dat bespaart ons de moeite van het koken.

De drie mannen verlieten dus de zogenaamde werkplaats en wandelden, aangevoerd door Raffles, naar een klein restaurant, waar men voor weinig geld een smakelijk en voedzaam maal kon krijgen.

Toen zij het café weer verlieten, was de schemering al ingevallen en over een half uur zou het donker genoeg zijn, om zonder risico voor ontdekking naar het aangrenzende huis over te kunnen klimmen.

De vrienden hadden hun tijdelijk huis al weer bereikt en klommen naar hun zolderkamer.

Een half uur later was het al zo donker, dat zij licht moesten maken

om te kunnen zien.

— Wij zullen nu maar aan de slag gaan, zei Raffles zacht. Het is al acht uur en niemand kan zeggen of Redwell van avond niet toevallig wat vroeger thuis komt dan gewoonlijk.

Raffles had het licht weer uitgedaan en opende voorzichtig het dakraam.

Henderson zou achterblijven, want bij ondernemingen als deze kon zijn hulp als overbodig beschouwd worden.

Hij zou echter oren en ogen goed openhouden en dadelijk te hulp komen, wanneer de omstandigheden dit mochten vereisen.

Er werd een stoel onder het raam gezet en Raffles en Brand klauterden in de dakgoot, na het nodige voor hun onderneming te hebben gepakt en hun revolvers niet te vergeten.

De dakgoot hield plotseling op, daar het huis, zoals gezegd, bijna twee meter hoger was dan het aangrenzende en Raffles en Brand moesten dus heel voorzichtig te werk gaan.

Zij klommen tegen de schuine helling van het dak op, liepen enige passen en konden zich toen heel gemakkelijk laten afzakken op het platte dak van het aangrenzende huis.

Zij wierpen zich op de knieën en kropen voorzichtig naar de rand van het dak.

Toen zij er zich overheen bogen, zagen zij, dat Redwell bij zijn kortstondig oponthoud in zijn woning, het raam gesloten had.

Het raam had echter een heel simpele sluiting, het hing bovendien scheef in de sponning, zodat het niet goed sloot en het was voor een man als Raffles niet moeilijk, het van buitenaf te openen.

Er kon een lap, bij wijze van gor-

dijn, voor het raam worden getrokken, maar deze was op dit ogenblik open geschoven.

Raffles opende behoedzaam het

raam en liet zich als een eekhoorntje naar binnen glijden.

Brand volgde hem op de voet. De twee vrienden waren in de vesting.

HOOFDSTUK VII.

BAAS BOVEN BAAS

Het eerste wat Raffles deed, was het raam weer sluiten.

Vervolgens trok hij er de lap voor en draaide daarna de schakelaar om.

Vervolgens keek hij naar boven, maar slechts met moeite kon hij in de gepleisterde muur het kleine gat ontdekken, dat hij enige uren tevoren zelf geboord had.

Hij liep naar de deur, opende deze voorzichtig en luisterde.

Beneden in het huis klonken gedempte stemmen.

Hij sloot de deur weer, ging midden in het vertrek staan en zei toen, zonder zijn stem te verheffen:

— Kun je verstaan wat ik nu zeg, James?

En bijna dadelijk kwam het antwoord:

— Heel duidelijk, Mylord.

— Waar ben je nu?

— Dicht bij het gat; ik verwachtte wel half, dat u me niets zou willen vragen.

Raffles stond een ogenblik te denken en vervolgde toen op levendige toon, nadat hij zijn ogen door het hele vertrek had laten dwalen:

— Zou je kans zien, James, binnen een kwartier een gat in de muur te breken, op dezelfde plaats van de opening, groot genoeg dat jij er zelf door kan?

— Dat is al heel gemakkelijk, Mylord. Wij hebben toch een klein houteel bij ons en de muur is niet al te stevig dik.

— Ga dan je gang, maar maak zo weinig mogelijk lawaai.

— Maar Edward, riep Brand verschrikt uit, dat grote gat zal toch veel te veel opvallen.

— Daar is wel iets tegen te doen, beste Charles, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij liep haastig naar een hoek van het vertrek, waar een paar met linnen bespannen ramen stonden, zoals schilders ze gebruiken.

Daarnaast lagen nog wat linnen lappen.

Raffles nam een van die lappen op en wendde zich weer tot Brand, met de woorden:

— De muur is helderwit gekalkt en het verschil in tint tussen die witte muur en dit witte linnen is onmerkbaar, vooral nu het elektrische licht brandt. Deze lap met een paar spijkertjes voor het gat en niemand die er iets van zal zien, natuurlijk tenzij hij er speciaal op let. De kamer is vrij hoog en de onderkant van het gat ligt ruim twee meter boven de vloer. Het is in een hoek van het vertrek, dicht bij de deur en loopt dus niet in het oog.

Raffles legde de lap onder het bereik van zijn hand en al gauw had hij een paar spijkertjes en een hamer gevonden.

Intussen klonk al aan de andere kant van de muur het doffe geluid van een beitel, waarop Henderson met een houten hamer sloeg; de brave reus was dus blijkbaar al aan het werk gegaan.

— Wij zullen geen tijd verknoeien maar dadelijk met ons onderzoek beginnen, zei Raffles op zachte toon.

— En als Redwell onverwachts thuis komt?

— Wij zullen hem wel horen aankomen en dus tijd genoeg hebben het licht uit te draaien, na Henderson te hebben gewaarschuwd. Er blijft ons dan natuurlijk niets anders over, dan de kerel te overvallen. Het zou echter wel vreemd zijn, als hij juist vanavond vroeger dan om elf uur of half twaalf, misschien nog wel later, thuis kwam.

Onder het spreken al had Raffles de bovenste lade van de tafel opengetrokken en hij begon nu met zijn gewone zorgvuldigheid de inhoud te onderzoeken.

Hij legde alles weer precies op dezelfde plaats, waar hij het had gevonden, en zelfs het scherpste oog zou niets verdachts hebben kunnen bespeuren, toen Raffles de lade weer gesloten had.

Brand was intussen naar een smalle wandkast gelopen, die vol kleren bleek te hangen en begon met grote ijver en zonder er een enkele van over te slaan, de zakken te onderzoeken. Hij zocht geruime tijd vergeefs, maar eindelijk liet hij een zachte triomfantelijke kreet horen; hij hield een kleine, maar sterke loden ploertendoder in de hand en omvlochten met riet, een geducht wapen in de hand van een krachtig man.

Hij liet het voorwerp aan Raffles

zien, die er glimlachend een blik op wierp en toen zei:

— Dat kan ons heel goed van pas komen. Berg het maar weer op dezelfde plek; het is werk voor de politie, om dat ding hier te vinden. Al weer een bewijs tegen Redwell, en een goed ook. Er valt niet aan te twifelen of dit was het wapen, waarmee hij de ongelukkige Moore heeft neergeslagen. Ga verder met je onderzoek, misschien vindt je nog wel meer.

Brand liet de ploertendoder weer in de zak van de versleten overjas vallen, waar hij hem gevonden had en stak zijn hand in een andere zak, behorende bij een afgedragen colbert.

De voering van de zak bleek gescheurd te zijn en hij wilde zijn hand al terug trekken, toen zijn vingers een stuk papier raakten.

Hij woelde in de gescheurde voering en haalde toen een tot een prop ineengefrommeld stuk papier te voorschijn.

Hij streek het papier glad en las de weinige woorden, die er op stonden.

En hij slaakte zo'n schreeuw van blijdschap, dat Raffles haastig omkeek.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, ik heb hier een klein kattenbelletje, dat onze man heel wat kwaad zal kunnen doen.

— Wat is het?

— Een briefje, ondertekend door een vrouw, waarschijnlijk zijn minnares.

— Wat staat er in? Lees het eens voor.

— Tot je dienst. « Lieve Jim. De fancy-fair van « Selfhelp » is op de vijftiende van deze maand. Ik weet bijna zeker, dat je weet wel wie met de pitten naar huis zal gaan. Sla dus je slag. Duizend kussen van je Nelly. »

Brand keek Raffles met schitterende ogen aan en vroeg :

— Wat zeg je daarvan ?

— Weinig, maar van een beste kwaliteit, antwoordde Raffles glimlachend. Geef mij dat briefje maar, ik zal wel zorgen dat het op de juiste plaats komt. Die Redwell is een ezel, dat hij zulke compromitterende briefjes in zijn zak laat zitten.

— Hij wist zeker niet meer dat hij het had, ik vond het in de stukgescheurde voering.

Terwijl dit in de zolderkamer voorviel, bleef Henderson ijverig verder gaan met het verbreden van de opening.

Toen hij eenmaal een steen verwijderd had, viel het hem vrij gemakkelijk om de andere te verwijderen.

Er was natuurlijk heel wat gruis naar beneden gevallen, maar Raffles en Brand verwijderden dit op een even afdoende als snelle manier, zij veegden het eenvoudig, een van de oude kledingstukken van Redwell gebruikend, onder het ladenkastje.

Henderson had nog geen volle tweemaal tien minuten gewerkt, of het gat was al groot genoeg om zelfs de reus door te laten, als het nodig mocht zijn.

Raffles klom op een stoel en maakte handig het vierkante stuk linnen voor de opening vast, die het volkomen afsloot.

Raffles keek tevreden rond, knikte Brand toe en zei toen :

— Ik geloof niet, dat wij hier nu nog iets te zoeken hebben. Wij hebben het briefje, dan is daar de vondst van de ploertendoder, het uitgeven van het goudstuk ; onze vriend Redwell is al zo goed als voor de bijl.

— Wat let ons dan eigenlijk, Edward, dadelijk naar de politie te lopen en haar het briefje ter hand te stellen ?

— Wel, er is echt geen haast bij

de zaak, antwoordde Raffles schouderophalend. De val is opgesteld en het wild is goed op weg om er in te lopen. Bovendien, wij hebben deze moeite toch niet gedaan, om nu de zaak al als geëindigd te beschouwen. Wij hebben nu een prachtige gelegenheid, om mijnheer Redwell een beetje te bespionneren ; wie weet wat wij nog te horen krijgen en misschien nog wel wat te zien, als wij wat geduld hebben. Want ik ben tot de overtuiging gekomen, dat deze overval niet het proefstuk van die schurk is geweest. Hij zal wel wat meer op zijn kerfstok hebben en ik stel er belang in, te weten wat dat kan zijn.

— Dat kan dan een langdurige geschiedenis worden, Edward, zei Brand zuchtend en ik voorzie dat wij het beroep van kleermaker nog lang zullen moeten uitoefenen.

— Wees gerust, Charles, antwoordde Raffles lachend. Ik leg hierbij de belofte af, dat wij hier in geen geval langer dan drie dagen en drie nachten zullen blijven, natuurlijk verondersteld dat Redwell het gat in de muur niet voortijdig ontdekt.

— Dat blijft afgesproken, riep Brand uit.

Raffles liet nogmaals zijn blik in het vertrek rondgaan, om zich te vergewissen, dat alles weer op dezelfde plek stond als hij het had gevonden en daarop draaide hij het elektrische licht uit en sloeg de lap terug, die als gordijn het raam afsloot.

Zij klommen weer op het dak en vandaar hun eigen dakkamer binnen.

Het was ongeveer half elf, toen Raffles het raam sloot en licht maakte.

Brand was dadelijk ijverig aan het werk om het kleine souper klaar te maken, voor zij naar bed zouden

gaan.

Voor het gat in de muur had Henderson een paar aan elkaar gespijkerde planken gezet, de drie mannen spraken fluisterend en bewogen zich behoedzaam, daar het heel onaangenaam zou zijn, als Redwell ontijdig het gat in de muur ontdekte.

Het was al bij twaalfen, toen de drie mannen klaar waren, maar nog altijd scheen Redwell niet te zijn thuisgekomen.

Van tijd tot tijd schoof Henderson zachtjes de planken opzij en keek door het gat, maar aan de andere kant bleef alles donker en door het dunne witte doek had men zonder enige twijfel direkt het elektrische licht moeten kunnen zien.

Brand had al een paar keer een geeuw moeten onderdrukken, maar Raffles scheen klaar wakker te zijn en ook beslist niet van zin, zo spoedig zijn bed op te zoeken.

Hij had het zolderraam weer op een kier gezet en een sigaret opgestoken.

Wat Henderson aangaat, de reus dacht er natuurlijk niet aan, zijn matras op te zoeken alvorens Raffles hem het goede voorbeeld zou hebben gegeven.

De minuten kropen traag voorbij en het liep al tegen half een, toen Raffles tegen Brand, die was ingedompeld, zei :

— Wat zou je zeggen van een spelletje patience, of whist met twee blinden ? Ik heb een spel bij mij gestoken en kaarten houdt de geest wakker.

— Zoals je wilt, antwoordde Brand.

Een ogenblik later waren de twee vrienden in hun spel verdiept.

Henderson keek toe en al vielen zijn ogen nu en dan dicht van slaap, hij wilde niet toegeven, maar bleef kijken, ook al was het edele whistspel voor hem een put vol duistere

raadsels.

Het werd half twee, het werd half drie en nog altijd bleef het in het aangrenzend zolderkamertje doodstil.

Henderson sloop nu op de tenen, telkens als hij het planken schot even opzij schoof. Hij deed dit om kwart voor drie nogmaals, maar legde toen de planken zacht op de vloer neer, sloop haastig op Raffles toe en fluisterde met gedempte stem :

— Hij is er, Mylord, er brandt licht. En ik geloof dat hij niet alleen is, ik heb hem horen praten.

In een oogwenk gooiden Raffles en Brand hun kaarten neer en kropen op hun knieën tot vlak voor de opening in de muur.

Raffles trok de lap heel voorzichtig een paar centimeters opzij en zij konden nu door de smalle kier in het vertrek zien.

Er waren daar drie mannen en in een van hen herkende hij direkt de bewoner van de zolderkamer, Redwell.

De twee andere waren kerels met alles behalve gunstige gezichtstreken.

Zij waren blijkbaar net binnengekomen en deden hun overjassen uit, die letterlijk dropen van de regen.

Een van hen had een zwart masker op de tafel gegooid en nummer twee van het edele drietal haalde een soort knuppel uit de binnenzak van zijn jas en legde die op het potkachelkje neer, dat, tijdelijk buiten dienst gesteld, in een hoek stond.

Redwell wreef zich in de handen, veegde toen zijn gezicht droog en zei zacht :

— Dat is alweer achter de rug, vrienden. Maar het heeft moeite gekost ; het oude wijf was taaler dan ik dacht. Gelukkig dat zij niet geschreeuwd heeft.

Raffles en Brand wierpen elkaar een zwijgende, vragende blik toe en

toch hadden zij dadelijk als bij ingeving begrepen, dat de drie mannen net terug kwamen van een inbraak, misschien wel met geweldpleging.

Redwell had zich gebukt en een grote tas gegrepen, die hij nu op tafel zette en grinnikend bekeek.

Hij sloeg met de hand op de tas en zei grijnslachend :

— Wij hebben in ieder geval niet voor niets gewerkt, vrienden. Hier zit de aap in en wij zullen alles maar dadelijk verdelen.

— Dat noem ik zaken doen, zei een van de twee andere mannen, een rode vent met een gemene tronie en met een rauwe, schorre stem. Ik mag je wel, Jim, maar hoe eerder ik met het geld uit de voeten kan komen, hoe liever het mij zal zijn.

Redwell had de tas geopend en van hun schuilplaats konden Raffles en Brand zien, dat die helemaal vol zat met geld, gouden en zilveren voorwerpen, eetlepels, vorken, theelepeltjes en verder juwelen ringen, een paar horloges, oorhangers en andere sieraden.

— Eerst maar het geld, zei de rode brommend.

Redwell begon te tellen en de rode keek hem daarbij nauwkeurig op de vingers.

Er verliep ongeveer een kwartier en toen zei Redwell :

— 1560 pond sterling.

Ieder kreeg 520 pond sterling.

— En nu de tikkers en sprinklers. Ik stel voor, dat wij ze naar « Hinkpoot » de opkoper brengen en ze hem laten taxeren. Hij zal ze ook wel kopen en dan kunnen wij het geld dadelijk verdelen in zijn winkel.

— Met « Hinkpoot » wil ik niets te maken hebben, riep Red Friar uit. Die schurk betaalt nooit de volle waarde. Verdeel de juwelen maar, of laat ik het doen.

— Dat dacht je zeker, weerde

Redwell af. Dat heb je me eens gelapt, maar mij snap je niet meer. Jij stelt een ring gelijk met een horloge, ook al zit die nog zo vol parels en minstens tienmaal zoveel waard. Nee, ik verdeel en je neemt er genoeg mee, of je kunt er naar fluiten.

— Begin je zo? dreigde Red Friar, en er kwam een vals licht in zijn groenachtige ogen.

— Dat doe ik en ik heb er het recht toe, want ik was de man, die het zaakje op touw zette. Ik heb het huis verkend, ik heb alles voorbereid.

— Dat mag dan wel zo zijn, je hebt zelfs het oude wijf de genadeslag gegeven, maar ik houd van eerlijkheid, antwoordde de rode op koppige toon.

— Je zult bediend worden naar je zin, als je mij mijn gang laat gaan, zei Redwell en hij begon dadelijk de sieraden en het zilverwerk te sorteren.

Ieder kreeg vier stuks van de verschillende soorten lepels, van de messenleggers en van de andere dingen die uit dozijnen bestonden, maar met de juwelen liep het verkeerd...

Redwell had een met een brilant bezette ring, twee gouden oorbellen en een paarlen dasspeld genomen en zei :

— Voor mij de ring, voor jou de oorhangers, Tom, en voor jou de paarlen dasspeld, Red Friar.

— Dacht ik het niet, riep de rooie woest en hij smet de dasspeld, die hij Redwell letterlijk uit de hand had gerukt, met een heftig gebaar op de grond. Wat heb ik aan dat vod? Het kan wel een valse parel zijn. Ik wil de ring hebben.

— Nee, die houd ik, antwoordde Redwell vastberaden.

Red Friar keek hem een ogenblik vals aan en bromde toen tussen de tanden :

— Het is goed, ga maar verder.

Redwell boog zich opnieuw over het hoopje juwelen heen en begon er met zijn vingers in te woelen.

Hij stond met de rug naar Red Friar toegekeerd en kon dus niet zien, wat deze uitvoerde.

Maar Raffles en Brand zagen het des te beter.

De rooie schurk had zijn hand naar zijn broekzak gebracht en toen hij er die weer uithaalde, zagen zij het brede lemnet van een geslepen mes schitteren. De gewapende arm ging de lucht in...

Tegelijk slaakten Raffles en Brand een waarschuwingskreet.

Het was te laat...

Bliksemsnel daalde de arm en het mes drong de rampzalige Redwell tussen de schouderbladen in de rug.

De ongelukkige gaf een doffe snik en viel voorover op de tafel, terwijl hij met zijn krampachtig gekromde armen het gestolen goed scheen te willen grijpen.

De derde bandiet had zich dodelijk verschrikt tegen de muur gedrukt, verrast door het plotselinge van dit bloedige drama.

Raffles had de linnen lap weggerukt, stak zijn revolver door de opening en riep de moordenaar toe:

— Als je een voet verzet, schiet ik je neer als een hond.

En zonder het hoofd om te wenden, zei hij tot Brand en Henderson:

— Klim door het raam naar binnen en bindt die kerels.

In een oogwenk waren de twee mannen het raam uit, lieten zich op het aangrenzende dak vallen en klommen door het raam naar binnen.

Red Friar stond nog altijd in dezelfde houding, als een tijger, klaar voor de sprong. Maar de angst voor de revolver deed hem zijn koelbloedigheid verliezen en in een oogwenk

had Henderson, die over een ontzaglijke lichaamskracht beschikte, de moordenaar ontwapend en hem met een dik touw de armen op de rug gebonden.

De derde bandiet onderging hetzelfde lot en toen liet Raffles zich door de opening in het vertrek glijden, liep op de dodelijk gewonde Redwell toe, bekeek de wond, na hem de kleren van het lichaam te hebben gerukt en zei op ernstige, gedempte toon tot Brand:

— Hij heeft geen kwartier meer te leven: het ruggemerg is geraakt. Haal onmiddellijk een paar agenten van de straat, zeg maar dat je particulier detektive bent, je hebt je legitimatie toch bij je?

— Ja.

— Vlug dan, iedere sekonde kan kostbaar zijn. Hij kan niet meer praten, tenminste slechts met de grootste moeite, maar hij kan nog het hoofd bewegen; hij moet in tegenwoordigheid van de agenten een bekentenis afleggen. Als zij vragen hoe wij hier kwamen, zeg je maar, dat wij een spoor van Red Friar hadden gevolgd en wisten dat hij vannacht hier zou komen. Maak voort.

Brand stormde het vertrek uit, holde de trappen af, rukte de huisdeur open en had gelukkig snel een paar politieagenten gevonden, die hij inderhaast vertelde, wat er gebeurd was.

Er bleek een posthuis op slechts tien passen afstand te zijn en de agenten gingen haastig de inspekteur van dienst halen.

Met zijn vieren renden de mannen de trappen op en stormden het zoldervertrek binnen.

En nu was het nodig, nieuwsgierigen op een afstand te houden, want het geloop en gedraaf en de luide stemmen, hadden enige bewoners wakker gemaakt, die direkt waren

komen toelopen.

Raffles liep dadelijk op de inspekteur toe en zei :

— Mijn naam is Brown, inspekteur en ik ben particulier detektive. Deze twee heren zijn mijn assistenten. Hier is mijn penning. Ik was op het spoor van Red Friar en ik had ontdekt, dat hij in contact stond met deze man, die daar ligt te sterven, Redwell geheten en in wiens kamer u nu staat. Door een toeval ontdekte ik ook, dat deze Redwell schuldig is aan de overval op de oude Moore, de penningmeester van Selfhelp. Wees zo goed het hem te vragen. Hier is het bewijs: een briefje van zijn minnares.

De inspekteur las het briefje haastig door, liep toen op de dodelijk gewonde toe, die al een akelige kleur begon te krijgen, en vroeg :

— Wat hebt u hierop te zeggen, Redwell? Bent u schuldig aan de overval?

Langzaam ging het hoofd van de misdadiger op en neer.

Toen klonk het als een zucht over zijn lippen :

— Ik deed het; Fielding is onschuldig.

Hij sloot de ogen, om ze nooit meer te openen...

De inspekteur wendde zich van hem af en vroeg toen, zich tot Raffles wendend :

— En deze twee mannen? Red Friar wordt gezocht, dat weet ik, maar wat heeft hij nu weer uitgespookt?

— Om te beginnen heeft hij Redwell neergestoken, na een ruzie over de juwelen, die u daar ziet liggen, en dan is hij medeplichtig aan een inbraak met moord, ik weet echter niet waar. Ik luisterde hun gesprek hiernaast af; ik kwam helaas te laat om deze misdaad te beletten.

De twee schurken werden gevangelijk weggevoerd en op de drempel wendde de inspekteur zich nog eens om en zei tot Raffles :

— Ik reken er op, mijnheer Brown, dat u en uw assistenten als getuigen in deze zaak zullen optreden.

Hij salueerde en vertrok.

Raffles keek hem na met een vage glimlach om de lippen en zei toen, schouderophalend, half in zichzelf :

— Het is niet heel zeker, dat mijnheer zal verschijnen; Red Friar zal ook zonder dat de galg niet mislopen. Komt, vrienden, ons werk is hier afgelopen en een hogere macht heeft het zo beschikt, dat het op een andere manier is geëindigd, dan wij hadden kunnen voorzien.

Om half zeven in de ochtend van dezelfde dag werd Fielding in vrijheid gesteld; maar vreemd genoeg werd er van Brown en zijn helpers in deze zaak niets meer gehoord...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Geheime Wapen

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekeurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266